

καὶ μέλιτος καὶ ταπλανόμυρον, ἢ
καὶ ποίαν μυρρίν· πείει καὶ περὶς κό-
ποις καὶ ἰσχυράς συγχύσας, ἢ
μυρρίν ὅξει καὶ νίτρο καὶ κυπρίνῳ ἐ-
λαίῳ ἀντὶ ἀκόπου.

5 Περὶ σαρκόκολλας.

Κεφ. 5^θ.

Η δὲ σαρκόκολλα ἐστὶ δάκρυον
δένδρου θυμαρόμυρον ἐν περσίδι,
ἔοικος κλισίων τοῦ λεπτῷ, ὑπόκιρ-
ρον, ἐμπικρον τῇ γύσει. Δυνά-
20 μιν δὲ ἔχει κολλῶντικὴν τραυμά-
των καὶ ἐρεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλ-
μοῖς ῥευμάτων· μίγνεται δὲ καὶ
ἐμπλαστῶς. ὁλοῦται δὲ κόμ-
μας αὐτῇ μυρρινόμυρου.

Περὶ Γλαυκίου. Κεφ. 6^ο.

15 Γλαύκιον χυλὸς ὅτι βοτάνης κα-
τὰ ἱερὰ πόλιν τῆς συρίας θυμαρόμ-
νης, ἔοικε δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα τῆς
κερατύπιδος μύκανος, λεπτερότε-
ρα δὲ καὶ χαμαίζηλα, καὶ βαρύτε-
μα καὶ πυρότερα ἐν τῇ γύσει· χυ-
20 λὸν δὲ ἔχει πολλὰ κροκίζοντα.
πάντες τὰ φύλλα βάλλοντες οἱ
ἐπιχέουσι εἰς χύτραν, θερμαίνου-
σιν ἐν κλισίῳ ἡμι-φύσιν ἀρχι-
μαρασμοῦ, ὅσα ἐκκόψαντες ἐν-
δολεῖται τὸν χυλὸν· ἐστὶ δὲ ἡ χυλὴ
25 σὺν αὐτῇ περὶς τὰ ὀφθαλμικά, ἐν
ἀρχῇ ψυκτικοῦ ὄντος.

Περὶ Κόλλης. Κεφ. 6^α.

Κόλλα ἢ ἐνίοι ξυλοκόλλαν κα-
λεῖσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλίστη ἐ-
στὶν ἢ ῥοδιανή, ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν
στυα-

cum melle aut cum pice illi-
tum. lassisitudines, & coxendi-
cum dolores eo perungi vtile
est, cum nitro, & cyprino o-
leo, vice acopi.

Sarcocolla.

Cap. X C I X.

Sarcocolla, lachrima est ar-
boris in Perside nascentis, pol-
lini thuris similis, rufa, gustu a-
mara. Vulnura glutinat, oculo-
rum fluxiones inhibet: em-
plastris inferitur. Adul-
teratur admisto
gummi.

Glaucium. Cap. C.

Glaucium, succus est herbæ
quæ ad Hierapolim Syriæ na-
scitur, foliis ferè corniculatis pa-
paueris, pinguioribus tamen,
in terram sparsis, odoris te-
tri, gustus amari: tota croceo
succo madet. Folia in olla fi-
ctili semifrigidis clibanis cal-
faciunt indigenæ, vsque dum
flaccescant, deinde contusis
succum exprimunt: cuius est
vtilis ad oculorum medicamen-
ta, vtpote cum inter initia re-
frigeret.

Glutinum. Cap. C I.

GLVTINVM, quod xy-
locollan, alij taurocollā vocāt,
præstantissimum Rhodiaceum,
quod

DIOSCORIDIS

quod ex bubulis coriis conficitur, id candidum est, & translucent. Nigrum vero minus probatur. Resolutum in aceto, impetiginosae lepraeque cutis delet: ambustis igni ex aqua calida dilutum illitumque, pustulas crumpere non patitur. vulneribus prodest, melle aut aceto madefactum.

Glutinum piscium.

Cap. CII.

Ichthyocolla, gluten pisciū, veter est piscis cetacei. Præstat candicans, natione Ponticum, subasperum, minimè scabrū, & quod celerrimè liquefcit. Vtile emplastris, capitis & leprarum medicaminibus, & tetanothris, quæ cutem faciei erugant, & extendunt.

Viscum. Cap. CIII.

Viscum optimum est recens, intus porraceum, extra fulvum, quod asperi nihil, aut fursurosi conceperit. Fit acinis in robore nascentibus, buxæo fruticis folio: contusum acinum lauat, & postea in aqua decoquunt. sunt qui commanducando ipsum efficiant. Gignitur quoque in malo, pyro, & plerisque aliis arboribus: quin etiam inuenitur in quorundam fruticis radicibus. Emollit, discutit, extrahit: paro.

σπενταζομένη· ἔστ δὲ λευκὴ καὶ δι-
αυρὴς ἡ τοιαύτη· ἣ μέλαινα ἵπ-
ποτ. Διὸ αὖτις δὲ ἔχει λευθεῖσα
ὄζει, λευγρῶς καὶ λίπεας ταῖς ἐ-
πιτοκαῖς ἀρισταίνει. πυνέχου-
τά τε οὐκ ἴδ' ὀφλυκταινοῦσαι μὴ
ὑδατος θερμοῦ ἀνεθεῖσαι καὶ κα-
ταχρυσθῶσι, ἔστ δὲ καὶ περ ἀμαπ-
κὴ, διεδείσσει μέλλει καὶ ὄζει.

Περὶ Ἰχθυοκόλης.

Кед. еб'.

Η δὲ ἰχθυόκολλα λεγομένη 10
 κοιλία ὅτῃ ἰχθύος κητόου. Δια-
 φέρι δὲ ἢ ἐν πόντῳ θηρωμένη
 οὐσα λευκή, ἄσπετος, οὐ φο-
 ρώδης, τήχῃ τικομένη ὀφε-
 λει δὲ εἰς τὰς κεφαλικάς ἐμ-
 πλάσεις καὶ λεπικὰς δυνά- 15
 μεις, καὶ εἰς πεπρωτά τῶν
 σπασμάτων.

Περὶ Ἰησοῦ. Κεφ. εἴς.

Ἰζός καλός ὅστις ὁ νόσος καὶ ἀνα-
 στήζων τὰ ῥεῖσματα καὶ τὰ ἐντός,
 ἐκτός ὅτι ἀπὸ τοῦ σώματος, μὴ δὲ ἐξ ὅρου 20
 τοῦ ἀντιπυρεθικοῦ. γίνεται ὅτι ἐκ
 πηγῶν καρπῶν ἀπειρεσίαις ἡνωμένων
 ἐν δρυὶ τῇ ἐχούσῃ τὰ φύλλα ὁμο-
 μοία πύριον· κόπτεται δὲ ὁ καρ-
 πός, εἴτα πάλιν, εἴτα ἐν ὕδατι
 ἐψέεται. ἔνιοι δὲ μασσάμενοι αὐ- 25
 τὸν ἐξάραζονται. γίνεται δὲ καὶ ἐκ
 μυελίας καὶ ἀπίου καὶ ἐξ ἀμῶν δέν-
 δρων εὐελεσεται δὲ καὶ πρὸς ῥί-
 ζας δάμνων πῶν. Διὰ τὴν δὲ
 διαφορὴν, μαλάσσει, ὅταν παρὰ αὐ-
 τῆς

θυμπεπην φύματα, παρωτίδας,
 και τὰς ἄλλας ἀποσείσεις· μηγείς
 ῥητίνη καὶ κηρὸν ἴσθι, ὀπνυκτί-
 δας τε ἐν σπληνὶ ἰάται· σὺν λι-
 θαιωτῷ δὲ ἔλκει παλαιὰ καὶ
 5 κακοῦδεις ἀποσείσεις μολιάσεις·
 καὶ σπληνῆς τήκει σὺν ἀσβέ-
 σθι ἢ γαγάθῃ λίθῃ ἢ ἀσίρῃ ἐψη-
 δεῖς καὶ ὀπτεδεῖς. ἔλκει δὲ καὶ
 ὀνυχας σὺν ἀρσενικῷ ἢ σινδρῶνι
 ἐσθλῇ ὀππλαδεῖς· μηγείς δὲ ἀσ-
 10 βέσθῃ καὶ τευγλῇ, ὀπτεῖται τὴν δὲ
 ναμν αὐτῶν.

Περὶ Ἀπαρίνης. Κεφ. ρδ'.

Ἀπαρίνη, οἱ δὲ, ἀμπελοκαρ-
 πον, οἱ δὲ, ὀμφηδόκαρπον, οἱ δὲ, φι-
 λαὸν θρωπον καλοῦσιν, οἱ δὲ, ἱζόν·
 15 κλώνες πολλοὶ, μικροὶ, τὸ τε ἀγώ-
 νου, τὸ καχεῖς· φύλλα δὲ ἐν διαστή-
 ματος κυκλοτερεῶς σφαιροειδῆ
 ὥς ποτὶ τὸ ἔριθροδάνυ· ἀνθὸν λευ-
 κα· σπέρμα σκληρὸν, λευκόν, στρογ-
 γυλον, ὑποκόκκον ἐν μέσῳ ὡς ὀμ-
 20 φῆδος, περὶ στέρεται δὲ καὶ ἱμα-
 τῖος ἢ πόα. χεῖνται δὲ αὐτῇ καὶ
 οἱ πεινῶντες ἀπὸ τῆς ἡμῶν ὀπὶ τῆς γα-
 λακτῆς, περὶ ἐκκρίψιν τῶν ἐν σπλ-
 νῶν τει χῶν. Τούτοις τὸ σπέρμα
 καὶ οἱ καυλοὶ καὶ τὰ φύλλα χυ-
 25 λιδέντα, φθαλαγγιδόχοις καὶ ἐ-
 χιδόχοις βοηθεῖ ἀποσύνδρυν με-
 τὰ οἶνον· καὶ ὠπτηγίας ἰάται ὁ χυ-
 λὸς ἐγγυμαπζόμενος. ἡ δὲ πόα
 ἀναισθηθεῖσα ὀξυγίῳ λείῳ, δια-
 φορεῖ χοιρεῖδας.

Περὶ Ἀλύ-

parotidas, tubercula, cæterâsq;
 collectiones ad maturationem
 perducit: cum resina autem, &
 cera pari, epinyctidas in sple-
 nio sanat: vetera vlcera abscēs-
 susq; quos cachœthes vocant,
 ex thure mollit: lienem cū cal-
 ce, gagate, aut Asio lapide co-
 ctum & impositum absumit:
 cū sandarachâ, aut auripigmē-
 to illitum, vngues extrahit: mi-
 stum cum calce, & vini facce,
 suam vim intendit.

Aparine. Cap. CIIII.

Aparine ramis multis, &
 paruis fruticat, asperis, qua-
 drangulis, per intervalla orbi-
 culato foliorum ambitu, vt in
 rubia: flos albus: semen du-
 rum, rotundum, concavum,
 album, vmbilici figura, aspe-
 ritate vestium tenaci. Ea pa-
 stiores coli vice vtuntur, ad
 eximendos è lacte pilos. Se-
 minis, caulium, ac foliorum
 succus, potu contra vipera-
 rum phalangiorumque mor-
 sus auxiliatur: infusu au-
 rium dolori medetur.

Herba cum axun-
 gia trita stru-
 mas dif-
 cutit.

..

Alyssum.

DIOSCORIDIS

Alyssum. Cap. C V.

Alysson exiguus frutex est,
vnicaulis, subasper, rotundis fo-
liis: fructu duplicium scutorum
effigie, in quo est semen, qua-
damtenus latū, in montibus, &
asperis locis emicat. Eius deco-
ctum singultus sine febris, potu
discutit: idē efficit, si quis eā aut
teneat, aut odoretur: cū melle
trita, vitia cutis in facie, & len-
tigines emēdat. contusa in edu-
lio, rabiei canis mederi puta-
tur. domibus appensa salutaris
esse creditur, & hominibus at-
que animalibus fascini amule-
tum. Purpureo linteo circum-
ligata, pecorū morbos abigit.

Asclepias. Cap. C VI.

Asclepias ramos emittit lon-
gos: folia hederæ, longa: radi-
ces numerosas, tenues, odora-
tas: floris virus graue: semen se-
curidacæ. nascitur in mōtibz.
Radices ex vino potę tormini-
bus auxiliatur, & contra serpē-
tiū iētus. Folia aduersus vuluæ
mammarūmq; vlcera, quæ ca-
coēthe vocant, illinuntur.

Atractylis. Cap. C VII.

Atractylis, spina est cnico
similis, folia multò longiora
ferens in summis virgis, ma-
gna parte nuda, aspera que,
qua foemine pro fusis vtuntur:
capi-

Περὶ Ἀλύσου. Κεφ. ς.

Ἀλυσσον φρυγανίον ὄξυν, ὑπό-
πτερον, φύλλα ἔχον στρογγύλα παρ-
οῖς ὁ καρπὸς ὡς ἀσπίδισμα δι-
δίχα, ἐν οἷς τὸ σπέρμα ὑπό-
πλατυφύεῃ ἐν ὀρνθοῖς καὶ πτερο-
σποῖς. Ταύτης τὸ ἀφέψημα
ποδῶν, λυγμοῖς τῶν δίχα πτε-
ρῶ λυεῖ καὶ κρατῶν ὃ ἡ ὀσφραν-
τὴν, τὸ αὐτὸ δρᾷ συν μέλιτι δι-
λείον, φακοῖς καὶ ἐφελκῶν ὑποκα-
ταίρει· δοκεῖ δὲ καὶ λύσσει κυνὸς
ἰᾶσαι. συγκοπέν ἐδέσμεται καὶ
δοδὴν, καὶ κρεμὰ μύρον δὲ ἐν οἰκίᾳ,
ὕμνηδον λέγεται εἶναι καὶ αὐτῶ-
ποις καὶ ζώοις ἀβάσκαντον. ὡτε-
αφθὴν δὲ φοινικῶν ῥάκει, θρεμ-
μάτων νόσοις ἀπελαύνει.

Περὶ Ἀσκληπιάδος. Κεφ. ρς.

Ἀσκληπίας κλωνία ἀκίνητα μα-
κρά· ἐφ' ὧν φύλλα μακρὰ κιστῶ
ὅμοια· ῥίζας πολλὰς καὶ λεπτὰς
ὑπόδης· αἰθὺς βαρύσμον· σπέρμα
ὃ ὡς πελεκύνη φύεῃ ἐν ὄρεσι. Βον-
δοῦσι δὲ αἱ ῥίζαι ἐν οἶνῳ πινόμε-
ναι, σφοδρῶς καὶ θνητοδύνκοις.
καὶ τὰ φύλλα καταπλαττόμενα,
ἀρμόζει πρὸς τὰς ἐν μαστοῖς καὶ
μῆτραις κακοῦς.

Περὶ Ἀτρακτυλίδος. Κεφ. ρζ.

Ἀτρακτυλὶς ἀκανθὰ ἐστὶν αἰκίᾳ
κνήκη, μακρότερα ὃ πολλῶν φύλ-
λα ἔχουσα ἐπ' ἀκρῶν ῥαβδῶν τὸ
δὲ πλείον γυμνὸν πτερόν, καὶ αἱ
γυναικὲς χεῶνται ἀπὸ τῆς ἀβάνης.
ἔχει

ἔχει δὲ καὶ* κεφάλαια ἐπ' ἄκρου
 ἀκαρπώδη· ἀνδρὸς ὠχρῶν· ῥίζα
 δὲ λεπτὴ ἄχρηστος. τῶν τῆς τὰ
 φύλλα καὶ ἡ κόρυς καὶ ὁ καρπὸς
 λεῖα ποσύντα. ὧν πεπερεὶ καὶ
 οἶνον, σκορποπλήκτοις ὠφελεῖ.
 ἐνιοὶ δ' ἰσορροῦσι τὸν πονηρόν τε,
 ἄχρηστον ἀνὰ κρατῶσι τῶν πόων
 ἀνιδυνόους εἶναι. ἀποστεινυρόους
 δὲ δαγγεῖν.

Περεὶ πολυκνήμου.

Κεφ. ρή.

- 20 Πολυκνήμον θαμνὸς ἐστὶ φρυγανώδης, ἔχων φύλλα ὀκταγώνῃ ἐμφορῇ* ἢ ἑξαγώνῃ πολυγώνῳ ὡς πρὸ γλήχωνος, ἃ ἔχει μὲν τοὶ τὸ σικαδίον, μικρὰ δ' ἐπ' ἄκρῳ κορυμβία μετ' εὐωδίας πνὸς δριμύειας. Ποιεῖ ἢ καὶ ἀπλάκτομον χλωρόν ἢ ξηρόν μετ' ὑδατός, πρὸς τε αὐμάτα καὶ ὥσα* δεινὴ ἢ πεμπάων λύνειν. πίνε' ἢ καὶ πρὸς τραχυνείαν καὶ ῥήγματα τοῦ οἴνου.

- 20 Περεὶ κλινοπόδους. Κεφ. ρθ'.

- Κλινοπόδιον θαμνίσκος ὅστις καὶ τοῦτο φρυγανώδης διὰ τὸ θαμνόν, φυόμενον ἐν πέτραις, ἔχων φύλλα ἐρπύλω παραπλήσια. καὶ τὰ αὐτῇ ὁμοία ὡς κλίνης ποσὶν, ἐκαστὴ δὲ αὐτῶν ἐμφερὴ τραπέζω. Πίνεται δὲ ἢ πῶς καὶ τὸ ἀφέλημα αὐτῆς, πρὸς θηλείων ῥήγματα καὶ σπασμάτα, καὶ ῥήγματα καὶ τραχυνείαν ἄγει καὶ ἐμμηνα, καὶ ἐμβρυα, καὶ ἀκροχορδόντας ἀπο-

capitula in cacumine spinis
 horrent: flos luteus: quibusdam
 in locis purpureus inuenitur:
 radix tenuis, superuacua. Co-
 ma, semē & folia cū pipere, &
 vino teruntur vtilissimē cōtra
 scorpionū ictus. percussos tra-
 dūt quādiu ea teneatur herba,
 nullū experiri dolorē, ipsumq;
 deposita statim recrudescere.

Polycnemum.

Cap. CVIII.

Polycnemum frutex est sur-
 culosus, foliis origani: caule, ut
 pulegij, geniculis multis inter-
 cepto, sine vmbella, tenui tamē
 in cacumine corymbo, boni
 odoris, & acris. Vulneribus ag-
 glutinandis recens, aut aridum
 cum aqua, efficaciter illinitur:
 sed quinto die solui debet. Ad
 vrinæ stillicidia ruptaque, cum
 vino bibitur.

Clinopodiū. Cap. CIX.

Clinopodium frutex est foliis
 serpilli similis, furculosus, du-
 ūm dodrantū altitudine. nasci-
 tur in petrosif. Flores, marrubij
 modo, ex interuallis distincti
 speciē lecti pedū præbēt. Bibi-
 tur herba & succi ei' decoctū,
 ad conuulsa, rupta, strágurias,
 serpentū ictus: menses & par-
 tus pellit: & pensiles verrucas,
 quas acrochordonas vocant,
 cūcit.

DIOSCORIDIS

eiicit, aliquod diebus potū. al-
uum sistit decoctū ad tertias,
potūmque, si febrim sentiunt,
ex aqua, alioquin ex vino.

Leontopetalum.

Cap. C X.

Leontopetalon caulem e-
mittit dodrantalem, aut altio-
rem, plurimis alis concaum,
& in cacumine femina par-
ua duo aut tria, in filiquis, ci-
ceris modo: flores anemonæ
fimiles, punicei coloris: folia
brassicæ, sed papaveris diuifura:
radicibus nigris, rapæ simi-
libus, strumosis. nascitur in a-
ruis & segetibus. Radix auxi-
liatur serpētium icibus, ex vi-
no pota. nec alia res celerius
dolorem finit. Miscetur ischia-
dicorum clysteribus.

Teucrium.

Cap. C XI.

Teucrion, siue vt aliis pla-
cet teucri, herba est virgæ re-
ferens effigiem, trislaginis si-
militudine, tenui folio, non
multum à cicere alieno. hæc
in Cilicia iuxta Gentiadem
Cissadémque vbertim proue-
nit. Recens cum posca, aut a-
ridæ feruefactæ ius, potu lie-
nem potenter absumit: lien-
sis cum aceto & ficis illinitur:

item

ἀποβάλλει τὸν ἰκτανὸς ἡμέρας πέν-
τε ἡμέρας. κοιλίαν τὴν ἐν τῇ στή-
τι ἐξορύσσον καὶ πινόμενον, ἀ-
πὸ τοῦ οἴνου, πυρετὸς ἐν τῇ
δὲ ὕδατος.

Περὶ Λεοντοπέταλου. Κεφ. ρι. 5

Λεοντοπέταλον καμλὸν ἀνίστα
σπιδαιμάδιον, ἢ καὶ μείζονα, ἔχον-
τα μακράς παλίας, ἐφ' ὧν ἄ-
κρων λοβοὶ ὅμοιοι ἐρεβίνθοις, ἐν
δὲ τούτοις δύο ἢ τρία σπερμά-
τια· αὐτὰ φοινικῶς εἰκότα ἀνέμω 10
γῇ· φύλλα δὲ ὅμοια κράμβῃ, ἐν-
τετυμημένα ὡς τὰ τῆς μνίκωνος·
ρίζα μέλαινα ὅσῳ γρηγρότερη, ἔξο-
χῶς ἔχουσα κατὰ τὰς κοινύλοισ
πινάς· φύεται δ' ἐν ἀρούραις καὶ
ἐν τῷ σίτῳ. ταύτης ἡ ρίζα σιῶ 15
οἴνῳ πινόμενῃ, βοηθεῖ ἐρπετοδύ-
κτοις. ταχέως ἀπὸ τοῦ πινόμενου
μίσγεται δὲ καὶ εἰς τὸν ἰχθυό-
κοις κλυσμοί.

Περὶ Τευκρίου. Κεφ. ρι. 6

Τεύκριον οἱ δὲ καὶ τοῦτο χα- 20
μαίδριον καλοῦσιν, πᾶσι βραδύει-
δης εἰκὴς χαμαίδρι, λεπτό-
φυλλος, ἔχουσα ἐρεβίνθου πέτα-
λον ὅμοιον. φύεται δὲ πλείστον ἐν
κιλικίᾳ τῇ κατὰ τὴν ὁδοῦ καὶ
κισσάδα καλουμένην. Διῶαμιν 25
δὲ ἔχει χλωρὰ μετ' ὀξυκράτου
ποδεῖσαι ἢ ξηρὰ ἀποξηθεῖσαι καὶ
πινόμενῃ, σπληνῶς πίνων ἰχυ-
ρῶς καταπλάσσεται δὲ μετὰ σύ-
κων καὶ ὄξους ἐπὶ σπληνικῶν.
ἐπὶ

ἐπὶ θηρισάντων δὲ μετ' ὄξους
μόνου χροεὶς σύκων.

Πρὶ Χαμαίδρου. Κεφ. ριβ'.

Χαμαίδρις, οἱ δ' χαμαίδρου, ἢ
ἢ λινόδρις. διὰ δὲ τὸ σάξιν πηλὰ
ἐμφέρειαν τῷ τευκρίῳ, καὶ ταύτῃ
πνὴς τευκρίον ἐκάλεισαν. φύεται
ἐν τραχέσι καὶ πετρῶδεσι τό-
ποις· ἐστὶ δὲ θαμνίσκος ἀπὸ θαμι-
νῶς, φύλλ' ἀέχων μικρὰ τῷ χή-
ματι καὶ τῇ χροεὶ δρυὶ ὅμοια,
10 μικρὰ· αἰῶς ὑποπέφυκεν, κί-
κρον. συλλέγειν δὲ αὐτὴν δεῖ ἐν
κύμονα τοῦ καρποῦ. Διῶαμιν
δὲ ἔχει χλωρὰ ἀφ' ἡμετέρας συν-
ὑδατι καὶ ποτιζομένη, βοηθεῖν
σπασμασι, βηχὶ, ἀπληκίᾳ ἐσπέρ-
15 βωμῶν, δυσουρεσίᾳ, ὑδρωπι-
κοῖς ἐν ἀρχαῖς· ἄγει καὶ ἐμμηνα καὶ
ἐμברια, ἀπληκίᾳ τῇκει (ὡς ὄξει
ποθεῖται· πρὸς δὲ τὰ θηρία συν-
οῖον πνομῶν, καὶ καταπληκτικῶν
ἐν πνεύματι. λεία δὲ διώεται καὶ εἰς
20 καταπνεύματα ἀναπληκτικῶν πρὸς
τὰ εἰρημῶν καὶ ἀνακαταρρεῖν ἐλ-
κὴν πάλαια (ὡς μέλιτι· αἶρει δὲ
αἰχλὺς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς σὺν ἐ-
λαίῳ λεία ἐγγυσιμῶν καὶ ἀλει-
φομῶν· ἐστὶ δὲ θερμαστική.

25 Περὶ Λευκάδος. Κεφ. ριγ'.

Λευκάς δρενή, πλατυφυλλό-
τερα τῆς ἡμέρας ὅτι, δριμύτε-
ρόν τε καὶ σικρότερον ἔχοντα τὸν
καρπὸν καὶ ἀσώμωτον, δραστικώ-
τερα μὲν τοὶ πυγχαίει τῇ ἡμέρᾳ
ἐπι-

item serpentium morfibus ex
aceto solo, sine ficis.

Triflago. Cap. CXII.

Chamædris Gracis, aliis cha-
mædrops: Latinis triflago di-
citur. sunt qui eam teucrion
appellauere, propter eā quam
cum teucro seruat similitudi-
nem. Nascitur in petrosis &
asperis: frutex dodrantalis, fo-
lia habens exigua, amara, effi-
gie & diuisura quercus: flore
paruo, penè purpureo. Car-
pitur semine prægnans. Re-
cens in aqua decocta, potu
tulsibus, indurato lienī, vrinæ
difficultati, incipientibus hy-
dropicis, auxiliatur: cit men-
ses: partus extrahit, lienem ex
aceto pota consumit: aduer-
sus serpentium venena ex vi-
no, potu, illitūque efficacissi-
ma. Trita digeritur in pastil-
los ad supradicta: purgat vete-
ra vlcera, cum melle: cum
oleo illita, caliginem o-
culorum discutit:

natura eius
est calfa-
cere.

Leucas. Cap. CXIII.

Leucas montana, latioribus
q̄ urbana foliis, semine acro-
re, amariore, ori ingrato, effica-
cior tamen q̄ fatiua habetur:

✱ Vtraq;

DIOSCORIDIS

Vtraque ex vino cōtra anima-
lium venena, præcipuè mari-
norum opitulatur.

Lychnis coronaria.

Cap. CXIII.

Lychnis coronaria, flore est
albæ violæ simili, sed purpu-
reo quo corollæ factitantur.
Contra scorpionum ictus fe-
men in vino potum auxilia-
tur.

Lychnis sylvestris.

Cap. CXV.

Lychnis sylvestris, omnia vr-
banæ similis. Bilem per alium
detrahit, semine duabus drach-
mis potio: ictis à scorpione sub-
uenit. Aiunt huius herbæ
appositu, scorpiones
torpescere, & in-
certes prorsus
reddi.

Lilium. Cap. CXVI.

LILIA coronamentis se-
dedunt, Liria à quibusdam vo-
cata. E quibus vnguetum tem-
peratur quod aliqui lirinum,
alij susinum appellant, ner-
uos & priuatim vuluæ duri-
tias emolliens. Folia herbæ il-
lita, contra serpentium ictus
auxiliantur: feruefacta, am-
bustis proficiunt: aceto con-
dita, vulneribus opitulantur.

Succus

ἐπιπλασθέναι ὃ ἀμφοτέραις καὶ
πνόναι, ἀρμόζοσι μετ' οἶνου
ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ μάλιστα τῶν
θαλασσίων.

Περὶ Λυχνίδος σεφανωμα-
τικῆς. Κεφ. ριδ'.

Λυχνίς σεφανωματικὴ, αὐτὸς
ὅστις ὁμοίον λευκῶν, ἐμπέφυεν
δὲ πλεονέκτον εἰς τὰ σεφάνια.
ὥς τὸ σπέρμα βουδεῖ σὺν οἶνῳ πο-
τὸν σκορποπλήκτοις.

Περὶ Λυχνίδος ἀγρίας.

Κεφ. ριθ'.

Λυχνίς ἀγρία ὁμοία τῇ ἡμέ-
ρῳ κατὰ πάντα. τὸ δὲ σπέρμα
αὐτῆς < β'. πλεονέκτος ποτὸν ἀγρί-
κατὰ κοιλίαν χολερῆν καὶ σκορ-
ποπλήκτοις ἀρμόζει. φασὶ δὲ καὶ
τὸν σκορποῖον νερκάδεις καὶ ἀ-
περκατοὺς γίνεσθαι παρεγερθεῖσιν
αὐτοῖς τῆς πόας.

Περὶ Κεΐνου.

Κεφ. ρις'.

Κεῖνον βασιλικόν, τοῦτον τὸ
αὐτὸς σεφανωματικόν ὅστις καλεῖ-
ται ὑπὸ τῶν ἐνίων λείριον. ἀφ' οὗ
καὶ τὸ χρῆσμα κατασκευάζεται
ὅστις λείριον, οἱ δὲ σὺν σπονγῇ
κοῦσιν, μαλακτικὸν ὂν τῶν νεύ-
ρων, καὶ ἰδίως τῶν περὶ μύσταν
σκληρῶν. τῆς δὲ πόας τὰ φύλ-
λα καταπλασθέναι, ἐρπετοδύ-
κτοις βουδεῖ· ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς τὰ
καύματα ζεδέντα· τὰρχυδέν-
τα ὃ ἐν ὄξει τραυματικῶς γίνεται.
ὃ δὲ

- ὁ δ' ἡλὸς αὐτῶν μὲν ὄξει ἢ μέλιτι, ἐψηθεὶς τε ἐν χαλκῷ μα-
 5 πύρεων γίνεται φάρμακον πρὸς
 τὰ παλαιὰ ἔλκη, καὶ πρὸς σφυ-
 τα τραύματα. ἢ δὲ ῥίζα ὀπὴ
 10 λεία συν ῥοδίνῳ πνεύματι ἰα-
 νται, καὶ ὑστέραν μαλάσσει καὶ ἐμ-
 μύνα ἄγει καὶ ἔλκη ἐπουλοῖ· συν
 μέλιτι δὲ λεανθεῖται νεύρων δια-
 κοπὰς καὶ σπέρματα ἰᾶται· ἄλ-
 15 φοὺς τε ὑποκαθαίρει καὶ λέπρας,
 καὶ πύρεα· καὶ ἀχῶρας σμη-
 χει, τὰ τε πρὸς σφύα καὶ θάλασσαν
 ἀρρῦν δίδωται ποιεῖ· συν ὄξει δὲ
 20 λεία ἢ συν ὑοσκυάμου φύλλοις,
 καὶ ἀλεύρεσιν πνεύματι, ὄρεων φλεγ-
 μοναῖς παραιτεῖται. τὸ δ' σπέρμα
 25 ἐρπετῶν δίνυμασιν ἀντιφάρμα-
 κον πιδέν· ἐρισιπελάτων δὲ χα-
 τὰ πλάσμα συν οἶνω λεανθέντα,
 τὸ τε σπέρμα καὶ τὰ φύλλα. φα-
 σὶ δὲ πνεῦ καὶ πορφύρεα αὔτη κρι-
 30 νοῦ γίνεται. ἐναργέστατα δὲ ῥο-
 νάται ἐν τῇ σνείᾳ καὶ πισδία τῆς
 παμφυλίας πρὸς τὴν τῆς χρίσ-
 ματος κατασκευήν.

Περὶ Βαλλωτῆς.

Κεφ. ριζ'.

- Βαλλωτὴ ἢ μέλαν πρὸς σφύα καὶ
 25 λὸς ἀνίστα τετραγώνους, μέλανας,
 ὑποδύστας, ἐκ μαζ' ῥίζης πλείο-
 νας· φύλλα δ' ὁμοία μεί-
 ζοντα δ' καὶ στρογγυλότερα καὶ διαστά
 διασημάτων τοῦ καυοῦ παρα-
 πλίσια μελίσσοφύλλου, δυσώδη.

ῥιζ'.

Succus adiecto melle aut ace-
 to, in aëreo vase coquitur, con-
 uenienti medicamento vetu-
 stati vlcerum, & ad recentia
 vulnera. Inassata radix & ex
 rosaceo trita, igni ambusta sa-
 nat, vuluam emollit, mensē
 ciet, vlcera cicatrice obducit:
 cum melle detrita, neruis præ-
 cisiss, luxatisque medetur: vi-
 tiligines, furfures, & lepras e-
 mendat: vlceraque in capite
 manantia expurgat: abstergit
 faciem & erugat: teritur in a-
 ceto cum hyoscyami foliis, &
 farina tritici, mulcendis testi-
 um inflammationibus. Semen
 potum moribus serpentium
 aduersatur: ignibus sacris se-
 men & folia cum vino illinun-
 tur. Tradunt & rubra esse
 lilia. In Syria autem &
 Pisidia Pâphilia, effi-
 cacissima vnguen-
 tis nascun-
 tur.

Ballote. Cap. CXVII.

Balloten, nomine alio nigrū
 marrubiū vocant: caules ædit
 quadrangulos, nigros, subhir-
 futos, cōplures ex vna radice:
 foliis maioribus quàm marru-
 bij, hispids, cingentibus per in-
 terualla caulē, subrotundis gra-
 uolētibus, apiastro proximis:

z ij vudø

DIOSCORIDIS

vnde aliqui apiastrum eam vo-
cauerunt: candidi flores vniuer-
si verticillato ambitu caulem
coronant. Vis eius efficax ad-
uersus canis morsus, foliis ex
sale illitis: feruenti cinere flac-
cescunt folia, vt condylomata
reprimant, purgant & fordida
vlcera cum melle.

Apiastrum. Cap. CXVIII.

Melissophyllon siue melitte-
na, id est, apiastrum, id sibi no-
men vsurpauit, quoniam apes
ipsa herba delectantur, cauli-
culi & folia ballota, de qua
paulò antè diximus, similia es-
sent, nisi maiora, tenuiora-
que, nec ita hirsuta spectaren-
tur: citreum malum olent. Fo-
lia cū vino pota aut illita pro-
sunt contra ictus phalangio-
rum, scorpionumque: item ad-
uersus canis morsum. Deco-
ctum eorundem gratia, foueri
prodest: defensionibus foemi-
narum ad ciundos menses con-
uenit, dentes eodem in dolore
colluuntur, dysentericis infun-
ditur. Fungorum strangulatio-
nibus folia, addito nitro, po-
tu auxiliantur: torminibus &
orthopnoicis, delinctu. Illita
cum sale strumas discutiunt, vl-
cera purgant, articulares do-
lores illita sedant.

Marru-

ὁ δὲν ἢ τοῦτο μελισσόφυλλον ἐχέ-
λεσαν· καὶ τὰ αἴθνη δὲ ἅμα πε-
εῖκεται λευκοῖς τοῖς χαυλοῖς·
τροχοειδῶς. Τῶν τῶ φύλλα
καταπλαστέοντα μὲν δὲ ὄν, ποιῶν
πρὸς τὸ κυνόδνηκτα· μαρτυροῦντα
δὲ ἐν θερμοσποδῶ, κοινὸν λάμα-
τα σέλλει· ὑπερθεῖ τὲ ἔλκην συν-
μύλην ἀποκαθαίρει.

Πρὶ Μελισσοφύλλου. Κεφ. ριθ.

Μελισσόφυλλον, ὃ ἔνιοι μελί-
ταιναν καλοῦσι, διὰ τὸ ἠδεῖσθαι
τῇ πᾶσι μελίτῃσι, εἰκοι ἐξ αὐ-
τῆς τὰ φύλλα καὶ τὰ χαυλῖα, τῇ
περὶ τὴν βότρυον, μέλιθον ἐξ
ταῦτα καὶ λεπτότερα, οὐχ οὕτω
δυστά· ὅζοντα δὲ κίτρομύλην.
Ἀρμόζει δὲ τὰ φύλλα ποτίζόμε-
να συν οἴῳ, καὶ καταπλαστέον-
τα πρὸς σκορπιόπληκτους, ἢ φα-
λαγγιοδόνκτους, καὶ κυνόδνηκτους.
καὶ τὸ ἀφίψμα δὲ αὐτῶν κα-
ταπλέμνον πρὸς τὰ αὐτὰ ποιῶν·
εἰς τὴν ἐκδοσιν, πρὸς ἐμμή-
νον ἀρτηρίαν εὐδετεῖ. ὁ δὲ οὐδὲν
γίαις τὴν διὰ κλυσμά, ἐκ κλυσμά
δυσαντρείκοις· βοηθεῖ ἢ τοῖς ὑ-
πὸ μύλη των πινυρόμοις συν νί-
τρω τὰ φύλλα πινυρόμοι· καὶ σπο-
φονυρόμοις, καὶ ἐκλεικτὸν ὀρδο-
πνοῖκοις· καταπλαστέοντα δὲ συν
ἀλσὶ, διὰ φορεῖ χριεῖς δας, καὶ ἔλ-
κην ἀνακαθαίρει, τὰ τε ἐπὶ τῶν
ἀρθροητικῶν ἀλγῆματα παρθεῖ-
ται καταπλαστέοντα.

Πειεῖ

Περὶ Περασίου. Κεφ. ριβ'.

Maraubium. Cap. CXIX.

Περάσιον θάμις ὅστις ἀπὸ μι-
αῖς ῥίζης πολὺλλας δὲ, ὑπόδαυς,
λευκός, τετραγώνος τοῖς ῥάβδους.
φύλλον δὲ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ
ἴσον, ὑποσφύγγιον, διασπ., ἕρσι-
σσι, πικρὸν τῇ γεύσει ἐν διαση-
μάτων ὃ ἐπὶ τῇ χαλκῶν τὸ σπέρ-
μα· καὶ ἀνθὶ οἶον ἐκ σπένδυλοι βα-
χέα. Φύεται περὶ τὰ οἰκόπεδα, καὶ
ἐρεῖπα. Τοῦτου τὰ φύλλα ξηρα-
σὺν τῷ σπέρματι ἐν φόρμῳ συν-
ῦδατι ἢ χυλιδόμῳ χλωρῷ, δι-
δοται καὶ μέλιτος φθισκοῖς, ἀθ-
ματικοῖς, βήσσουσιν, ἀνάρχει καὶ πά-
ρος ἐν πτόρεσιν ἱρίδος ξηρᾶς μι-
γείσας. δίδεται καὶ ἥ μὴ κατὰ το-
μῆναις γυναιξὶ πρὸς ἀγῶνιν ἐμ-
μῶν καὶ δευτέραν, καὶ δυσκοῦ-
σιν, καὶ σπυειδόνκοις, καὶ τοῖς θα-
νάσιμον πεπνοκόσι· καὶ τὸ μὲν τι
καὶ νεφροῖς ἄσπετοι. τὰ δὲ φύλλα κα-
ταπλασσομένη συν μύτι, ῥυπα-
ρῶ ἐλκεσὶ ἀνὰ κατὰ μέρη. Πτερύγιά τε
καὶ νομάς ἀφίστησι, καὶ ὀδύνας πλεν-
ρῶν παρὰ τίεται. καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν
δὲ σκευάζομεν χύλισμα ἐν θλι-
βομένην τῶν φύλων, καὶ συσφρε-
ζόμενον ἐν ἡλίῳ πρὸς τὰ αὐτὰ
πιεῖ· ἔστι δὲ καὶ ἐνυδερκὲς συν-
οἶνον καὶ μέλιτι ἐν χυλιδόμῳ· ἀ-
ποκαταφέρει δὲ καὶ κτερεν διὰ
τῶν ῥινῶν· ὡταλγίας τε ἀρμύζει
ἐν χυμῷ τζομῶν καὶ ἐαυτὸ καὶ
μετὰ ῥοδίνου.

Περὶ Σπι-

Marrubium, frutex est ab ra-
dice ramosus, candicans, sub-
hirsutus, quadrangularibus ra-
mis: folium pollicis æquat: sub-
rotundum, hispidum, rugosum,
gusto amaro: semen in cauli-
bus, & ex intervallis: flores ver-
ticillato ambitu asperi. Nasci-
tur propter ædificia, ruinas, &
rudera. Huius folia sicca, cum
semine decocta in aqua aut vi-
ridium succus datur cum mel-
le suspiriosis, tussientibus, &
ad tabitudinem redactis. Cras-
sam è pectore pituitam, cum
sicca iri eiicit. Mulieribus à
partu non purgatis datur, ut
menstrua & secundas extra-
hat: item in difficili partu, &
his qui venena hauserunt, aut
à serpentibus demorsi sunt: ve-
ficam renésque lædit. Folia
cum melle illinuntur sordidis
vulceribus purgandis: pterygia
nomásque sistunt, laterum do-
lores mitigant. Succus foliis
contusis expressus, & sole co-
actus, ad eadem pollet: cum
vino & melle illitus oculo-
rum claritatem adiuuat: na-
ribus regium morbum expur-
gat: aurium doloribus conue-
nienter instillatur, per se aut
cum rosaceo.

z iij Sta-

DIOSCORIDIS

Stachys. Cap. CXX.

Stachys frutex est, marrubio similis, sed longior: folia ferens numerosa, hirsuta, rara, prædura, cana, odoris iucundi, & complures virgas ab radice exeuntes, marrubio candidiores: nascitur in montibus & asperis. Vim habet excafcctoriam & acrem: foliorum decoctum potu pellit menstrua & secundas.

Phyllitis. Cap. CXXI.

Phyllitis, folia promit rumici familia, longiora, & viridiora, sena aut septena, recta, quæ parte anteriore lævia cernuntur, à tergo autem pensiles quasi vermiculos tenues ostendunt: in umbrosis & opacis hortorum locis emicat, gustu acerbo: neque caulem, neque florem, neque semen profert. Folia in vino posita serpentium moribus aduersantur: quadrupedibus per os infusa auxilio sunt: & si dysenteria aut resoluta alius exarceat, potui datur.

Phalangiū. Cap. CXXII.

Phalangiū à quibusdam phalagites vocatur. ramuli sunt ei duo, aut tres, plurèsvē, in diuersa tendetes: flos candidus, lilio similis, multas incisuras habes:

femine

Περὶ Στάχυος. Κεφ. ρκʹ.

Στάχυς δάμνος ἐμφερὲς παρ-
σῆς, ὑπομυκέστερος δὲ καὶ πλεῖ-
στα φύλλα ἀραιὰ ἔχον ὑποδύ-
στα, σκληρὰ, ἐνὶ ὁδῇ, λευκὰ, ῥαβ-
δία ἢ πλείονα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ῥίζης, 5
λευκότερα τῶν τῆς παρὰ σῶτος. φύε-
ται ἐν ὄρεσιν, καὶ βραχέσι χωρίοις.
Δυσάμνη δὲ ἔχει θερμαντικὴν,
δριμύτητα δὲ τὸ ἀπὸ ζέμα τῶν
φύλλων ἐμμηνα καὶ δευτέρῃ ἄγει
πυλὸν.

10

Περὶ φυλλίτιδος. Κεφ. ρκʹ.

Φυλλίτις φύλλα ἀγνήσιν ὅμοια
λαπάθῃ, ὑπομυκέστερα ἢ καὶ ὑ-
δαλέστερα εἰ ἢ ζ'. ὁρδὰ, λεῖα ἐν
τῶν ἐμπερδεν, ἐν τῶν ὁπιδεν
δὲ καὶ δάσπερ σκώληκας ἔχοντα, 15
ἀπικτηνῶν, λεπτοῖς φύεται ἐν
κατασκόις καὶ παρὰ δέσις, γρυ-
σαμύρῃ σφυρῇ, οὔτε δὲ κελὼν
οὔτε καρτὴν οὔτε αἶδος φέρεται.
Ταύτης τὰ φύλλα μετ' οἴνου πι-
νόμενα, πρὸς ἐρπετοδῆκτικὸς ποιεῖ. 20
ἐπὶ πετραπύδων τὲ διὰ σόμα-
τος ἐγγυμαπιδεῖσα βοηθεῖ. πεί-
νεται καὶ πρὸς δυσαντεῖαν καὶ
διάρροϊαν.

Περὶ Φαλαγγίου. Κεφ. ρκʹ.

Φαλαγγιον, οἱ δὲ φαλαγγίον. 25
οἱ δὲ καὶ ταύτην λευκάκηδον
καλοῦσι. κελὼν εἰσι δύο ἢ τρεῖς
ἢ πλείονες, διεσπῶντες ἀπ' ἀλλή-
λων. αἶσθη λευκὰ, παρὰ πλίσσα
κρίνη, ἐντομὰς πολλὰς ἔχοντα.
ἀπὸ ζέμα

ἀπὸ ζέμα

σπέρμα δὲ παχὺ μέλαν, ὡς περ
 φακοῦ ἥμισυ, ἰσρότερον ὑδὸ τοι
 πολλῶν ῥιζῶν μικρὸν, λεπτὸν, χλω
 ρὸν αἶμα τῷ ἐλκυσθῆναι ἐκ τῆς
 γῆς. ὕστερον γὰρ συνίλκεται φύε-
 5 ται δὲ ἐν γεωλόφοις. Ταύτης τὰ
 φύλλα καὶ τὸ σπέρμα καὶ τὸ αὐ-
 ρὸς πινόμενον μετ' οἶνου, σκορπο-
 πλῆκτοις βοηθεῖ, καὶ φασαγγοδύ-
 κτοις· λυεῖ δὲ καὶ σφόβοις.

Περὶ Τριφύλλου.

Κεφ. ζκγ'.

Τριφύλλον οἱ δὲ ὀξύφυλ-
 λον, οἱ δὲ μέλανανθες, οἱ δὲ
 ἀσφάλιον, οἱ δὲ κνίκιον καλοῦ-
 σι, δάκμος ὅττι πῆχους μείζων,
 15 ῥάβδους ἔχων λεπτάς, μελαίνας,
 χλωαδεῖς, παρυφάδας ἐχού-
 σαι, ἐφ' ὧν φύλλα ὅμοια λοτῷ
 τῷ δένδρι, τεῖα καὶ ἐκείνου
 βλάστησιν· ὁσμὴ δὲ αὐτῶν ἀρ-
 20 πὺ μὲν φυομένων πηγαίου, αὐ-
 τῷ ἐκείνου δὲ ἀσφάλτου· αὐρὸς
 δὲ ἀνίστι πορφυροῦ· σπέρμα
 δὲ ὑπόπλατυ καὶ ὑπόδαυ, ἐκ
 τῶν ἑτέρων πέρας ὡς περ * κε-
 ραῖαν ἔχον, ῥίζα δὲ λεπτή, μα-
 25 κρά*, ἰσρόε. Βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρ-
 μα καὶ τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕ-
 δατι πλεονεκτικοῖς, δυστυροῦσιν.
 ἐπιληπτικοῖς, ἀρχαῖοις ὑδρω-
 πικῶν, ὕστερικῶν· ἄγει δὲ καὶ κατα-
 μύλαια· δεῖ δὲ διδόναι ἥ μὴ σπέρ-
 ματος < γ'. ἥ δὲ φύλλον < δ'.
 ἀρήγει

semine nigro, lato, ad lenti-
 culā dimidiatā figuram, mul-
 to tenuiore: radice parua, te-
 nui, herbacei coloris, dum à
 terra eruitur: prouenit in col-
 libus. Huius folia, semen, flos
 cū vino pota, auxiliantur con-
 tra scorpionum phalangio-
 rumque ictus: tormina quo-
 que discutunt.

Trifoliū. Cap. CXXIII.

Trifoliū, Græci triphyllon, ali-
 j ocytriphyllon, alij menyau-
 thes, alij asphaltion, vocāt. Fru-
 tex supra cubiti altitudine at-
 tollitur, virgas habens tenues,
 iūceas & nigras, vnde ramula-
 res enascūtur appendiculæ, in
 quibus terna singulis germina-
 tionibus exeūt folia, loto arbo-
 ri similia: iis recēter enatis rutæ
 odor inest: vbi aut̃ adoleuerūt,
 bitumē olēt. Florē ædit purpu-
 reū. semē quadāten⁹ latū, sub-
 hirsutū, ex altera extremitate
 exertū, antennæ modo corni-
 culū gerēs. Radix tenuis, lōga,
 valida. Semē & folia in aqua
 pota pleuritidis, vrinæ difficul-
 tati, comitialib⁹, & iis qui aque
 inter cutē pricipia sentiūt, foe-
 minis quoq; vuluæ vitio oppor-
 tunis, auxiliantur: mēses ciunt:
 ternæ drachmæ è semine dari
 debent, è foliis verò quaternæ.
 z iiij Con.

DIOSCORIDIS

Contra serpentium ictus trita
folia, & ex aceto mulso pota,
præfidio sunt. Tradūt aliqui, to-
tius fruticis, radice, foliorumq;
decoctū fori dolores eorū fi-
nire, quos serpentes percussē-
rint: qua aut aqua sanatus quis
fuerit, si ea quispiā alius fouea-
tur, qui vlcus habuerit, perinde
afficitur vt à serpēte demorsus.
Quidā terna folia aut semina
in tertianis, cū vino potui de-
dere: & in quartanis, quaterna,
vt quæ febrīū circuitus discus-
serēt. Radix antidotis inferitur.

Polium. Cap. CXXIIII.

Duo genera polij: montanū,
cui theuthrio nomē est, & cui⁹
est vsus. Tenuis frutex est, cādi-
dus, dodrantalis, semine rfer-
tus: capitulo in cacumine quā-
dam corymborū speciē præ se
ferēte, paruo, cano hominis ca-
pillo simili, grauitè olente, nō
sine quadam suauitate. Alterū
fruticosius, non vsque adeo val-
lē odorē, & viribus infirmius.
Potū feruefacti ius auxiliatur
serpentīū ictibus, hydropicis,
morbo regio: & lienosis ex a-
ceto: itomachū malè habet: ca-
put doloribus afficit, alium &
mens ciet: substratū suffutūm-
ve serpentes abigit: illitum vul-
nera conglutinat.

Scor-

ἀρήγει δὲ καὶ θηριοδυνκτοῖς τὰ
φύλλα λέειν συν ἔξυμάλιπ πιθό-
μην· ἰσορροπὶ δὲ ἐνιοι ὅτι τὸ ἀ-
φελήμα ὅλον τῷ δαίμονι καὶ τῆς
ρίζης καὶ τῶν φύλλων καταπλοῦ-
μνον ἐπὶ τῶν ἐρπετοδυνκτῶν πα-
ραλείπεται τὸς πύλοισι, ὡς δ' αὖτε
εἰς πυθῆ πρὸ ὕδατος, αὐτὸς ἑτερος ἑλ-
κος ἔχων καταπλοῦσθαι, τὰ αὖ-
τὰ πάχει τοῖς θηροδυστοῖς. ποτὶ ζῆ-
σι δὲ πινεῖ ἐπὶ μὲν τεταταῖς τεία
φύλλα ἢ τεία ἀπὲρ ματα συν οἶ-
νω· ἐπὶ δὲ τεταρταῖς δ' ὡς λύν-
τα τὰς ἀπειροδιδας, μίγνυσθαι δ' ἀμ-
πλῆς ἢ ῥίζα καὶ ἀπὸ δότοις.

Περὶ Πολίου ὁρενθ. Κεφ. ρκδ'.

Πόλιον τὸ μὲν, ἐστὶν ὁρενθόν, ὃ καὶ
τεύθριον καλεῖται, οὗ καὶ ἡ ρίζη
σις δαίμονος δὲ ἐστὶ λεπτὸν, λευκόν,
σπθαιμιαῖον, χαρπυῖ πλῆρες, ἔχον
κεφάλιον ἐπ' ἀκροῦ κορυμμοῦ.
δὲς μικρὸν ὡς πολλὰν τείαν, βα-
ρύσομον μετὰ πολλῆς εὐωδίας. Τὸ
δὲ ἑτερον δαμνωδέστερον, οὐχ ἔ-
τως εὐτονον τῇ ὁσμῇ, καὶ ἀδρα-
νέστερον κατὰ τὴν δύναμιν. Δύ-
ναται δὲ αὐτῶν τὸ ἀπόζημα πι-
νόμνον, θηριοδυνκτοῖς ἀρήγειν, ὑ-
δρωπικοῖς, ἰκτερώδεσι, σπληνι-
κοῖς δὲ συν ὀξεί· ἐστὶ δὲ καὶ κεφα-
καλγὲς καὶ κακοσώμαχον· ἀγχι δὲ
καὶ κοιλίαν καὶ ἐμυλῖα· ὑποσπιν-
νύμνον δὲ καὶ θυμιάμνον, θη-
ρία δάκει· καταπλασθέντων δὲ
τρεῖς ματα κολλᾷ.

Περὶ

Πρὶ σκορδίου. Κεφ. ραί.

Scordium. Cap. CXXV.

Σκόρδιον ούεται ἐν ὀρεινοῖς
τόποις καὶ ἐλώδεσι, φύλλα ἔχον
ἐοικότα χαλμάδρι, μέζονα δὲ
καὶ οὐχ οὕτως ἐν τεταμηνῶρα ὅ
5 πειφίρειαν, ποῶς δὲ τῇ ἐσμῇ
σκορδίζοντα, ἐρπινὰ δὲ καὶ ἑμ-
πικρα κατὰ τὴν γαῖαν· καυλὸς
δὲ τετραγώνος ἄφ' ὧν αὐτὸς ὑ-
πέρυθρον. Δυσία μιν δὲ ἔχει ἡ
πόα θερμοστικῶν, διουρητικῶν
10 πεπτογόνων χλωρῶν, λεῖα, καὶ ἐν-
ρὰ ἀφροσύνη συν οἷον πρὸς ἐρ-
πετῶν δόγματι καὶ διατάσσει·
πρὸς τὴν δὲ μὲν σομάχου καὶ δι-
σεντερίαν, καὶ δυσουρίαν < β.
συν ὑδρομέλιτι καθαίρει καὶ πύ-
15 ρος πύλινος ἐν διάρκοις ποιεῖ
καὶ πρὸς παλαιὰν βήχα καὶ ῥή-
γματα, καὶ ἀσθμάτα συν κα-
δύμω καὶ μέλιτι καὶ ῥητίνῃ μετρί-
σας ἐν ἐκλεκτῶ καὶ ὑπο-
χόνδριον χροῖος φλεγμῶνον, ἀ-
20 γαλκωθεῖσα κηρωτῇ παρηγορεῖ·
ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς ποδάγραν μετ'
ὄξος δριμύτος ἀντιχρισμένη, ἢ ῥεῖ
ὑδατος κατὰ πηλοσμένη πρὸς
θεῖσα δὲ ἐμύλινῃ κινεῖ καὶ τραύ-
ματα κολλᾷ ἔλκεα παλαιὰ ἀνα-
25 καθαίρει, καὶ ὑποκτεῖ συν μέ-
λιτι· ξηρὰ δὲ ὑπὸ σκεῖματι
τέλλει. πίνεται δὲ καὶ τὸ ἐξ ἀν-
τὴς χύλισμα πρὸς τὰ εἰρημένα
πάθη. Ἐναργέστατον δὲ ὅστι τὸ πον-
τικὸν καὶ τὸ κρητικόν.

Πρὶ

SCORDIUM, in mon-
tibus & palustribus nascitur,
foliis triflaginis, maioribus, nō
sic in ambitu diuisis, aliquan-
tum allia redolentibus, gustu
amaris & adstringētibus: qua-
drangulis caulibus: subrubro
flore. herba vim excafacto-
riam habet: vrinam cit. Co-
cta recens aridave cum vino,
aduersus venenatos serpen-
tium morsus bibitur: ad sto-
machi quoque rosiones, dy-
senteriam, & vrinæ difficul-
tatem, binis drachmis cum hy-
dromelite: crassamen purulē-
tum pectore expellit. Facit a-
ridæ farina ad veterem tussim,
rupta, conuulsa, si cum nastur-
tio melle & resina misceatur
in eclegmate: inflammata mo-
dicè præcordia, cerato exce-
pta, recreat: cum aceto acri
aut aqua, podagris conueniē-
ter illinitur: menses imposita
mouet: vulnera conglutinat:
vetera vlcera purgat, & ex
melle ad cicatricem perducit,
ficca excrescētias in carne co-
hibet. Succus ad eadem vi-
tia bibitur. Inter prima
efficax Ponticum
natione, Cre-
ticūmq;.

Tussilago.

DIOSCORIDIS

Tusfilago. Cap. CXXVI.

Tusfilagini folia sunt ma-
iuscula quam hederæ, sex aut
septem à radice subalbida à
terra, supernè virentia, in plu-
res angulos exeuntia: caulis
palmum altus: flos luteus, ve-
re prodit, quo vnà cum cau-
le confestim exiit: inde nõ-
nulli his vacare existimaue-
runt. Radix tenuis est & su-
peruacua: nascitur in amœ-
nis & riguis. Folia ex melle
trita igni sacro, & omnibus
inflammationibus illitu me-
dentur. Aridæ fumus per in-
fundibulum hianti ore raptus,
hos sanat qui sicca tusfi atque
orthopncea infestantur: pecto-
ris vomicas rumpit. Eun-
dem effectum præbet suf-
fita radix. Decocta in
hydromelite, & po-
ta emortuos par-
tus eiicit.

Artemisia. Cap. CXXVII

Artemisia magna ex parte
in maritimis nascitur, ablinthij
modo fruticosa, maioribus &
pinguioribus foliis, ramisque
huius quidem genera duo.
vnum lætius habitiusque, fo-
liis virgisque latoribus. Alte-
rum tenuius, flore paruo, te-
nui, candido, graeolente:

æltate

Πρὶ Βηλῆς. Κεφ. ρεζ'.

Βήλον φύλλα ἔχει ὁμοιαμισ-
σῶν, μέζονα δὲ ε' ἢ ζ'. ἀπὸ τ' ῥί-
ζης, ἐν τῷ περὶ τὰ ἀνω λευκά,
ἐν δὲ τῷ περὶ τὰ κάτω χλωρὰ
ζωτίας πλείους ἔχοντα. χαυλὸν
ἀπιδυμίων ἄνδρος ὠχρὸν κτ' τὸ
ἔαρ, ὁξέως δὲ ἀποβάλλει τὸ, τε
ἀνδρος καὶ τὸν χαυλὸν ὅθεν πηγὴς
ὑπελάβον ἀχαυλῶν καὶ ἀνανδῶν
ὑπάρχειν τὴν πύαν. ῥίζα λεπτή,
ἀρχητος φύεται πρὸς λίεάδας καὶ 10
ἐν ὕδρω τέποις. Ταύτης τὰ φύλ-
λα λεία συνὲ μέλιτι κατεσπασ-
σόμενα, ἐρυσίπτελα καὶ πᾶσαν
φλεγμονὴν ἰᾷ. ὑποδυμίων ἄνδρα
δ' ἔχευε εἰς ἀποκατισμὸν, τὸς
ὑπο ἔχευε βελχὸς καὶ ὀρεδοπνοίας 15
ὁ χαυλὸς δὲ εἰς πύαν, ὅταν χα-
νόντες, τὸ χαυλὸν τῷ σώματι δέ-
ξανται, καὶ κατὰ πύαν ῥέσσει ὃ καὶ
τὰ ἐν τῷ ὕδατι ἀποσπόμενα. τὸ δ'
αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἡ ῥίζα ὑποδυμίων
ἄνδρα, ἐμβρὺν τ' τεθνηκὸς ἐκβάλλει 20
καὶ ἐν ὕδατι μέλιτι ἐφθῆ πνομήν.

Πρὶ Ἀρτεμισίας πολυ-
κλώνος. Κεφ. ρεζ'.

Ἀρτεμισία φύει ἐν περὶ θαλασ-
σίοις τέποις ὡς τὸ πολὺ, πῶς δα-
μνοῦσθαι παρόμοιος ἀφ' ἧς, μέζονα 25
ζω. ὃ καὶ λιπαρότερα τὰ φύλλα
ἔχουσι, καὶ ἡ μὲν τις ἐστὶν αὐτῇ εὐδ-
νὴς πάλαι τῆρα ἔχουσι τὰ φύλλα
καὶ τὰς ῥάβδους, ἡ δὲ λεπτότερα, αὐ-
τῇ μικρὰ, λεπτὰ, λευκὰ, βαρύνου-
μενα.

μα³ τέρως δὲ ἀνθεῖ Εἴνοι δὲ τὸ
 ἐν μικροῖς λεπτοκαρπὸν βοτά-
 νιον ἀπλωτὸν τῷ χαμλῷ, σφόδρα
 μικρὸν, ἀνθὺς πλείων, καλοῦσιν ἀρ-
 5 τέμισαν μονόκλωνον³ δὲ ἐν-
 ωδες ἐρα³ τὸ πρὸς αὐτῷ. Αἰμότεροι
 ὃ θρῦμαίνονται καὶ λεπτιώτερον. ἀπο-
 ζεντύμνται ὃ ἀρμόζουσιν εἰς γυν-
 αικεῖα ἐγκύδιασμα³τα, πρὸς ἀγώ-
 γην ἐμμηλίων καὶ δευτέρων καὶ ἐμ-
 10 βρύων, μύσιν τε καὶ φλεγμονῶν τὸ
 ὑστέρας καὶ θρύψιν λίθων, καὶ ἐπο-
 χῶν ὕδρων. ἡ δὲ πόα καὶ τὸ ἥττον
 καταπλασθεῖσα πολλὰ, ἐμμηλὺς
 κινεῖ. ὃ ὅτι αὐτὸ χυλὸς λεανθεῖς
 σπύργη καὶ πρὸς τοὺς, ἀγρίαι ἀπὸ
 15 μύβας ὅσα καὶ τὸ ἐγκύδιασμα. καὶ
 ποτίζεταί δὲ ἡ κόμη πρὸς ἀγώ-
 γην τῷ αὐτῷ, πλεονέκτης < γ'.

Πρὶν Ἀρτεμισίας λεπτο-
 φύλλου. Κεφ. ρκβ.

Ἀρτεμισία λεπτοφύλλος, ἡ τις
 20 ῥιζὴ³ πλεονέκτης καὶ φραγμὸς
 καὶ εἰς χόρας ἀποείμης. τὸ ἀνθος
 οὐκ αὐτὸς καὶ τὰ φύλλα τριβόμε-
 να, ζιτῶν ἀποδίδωσι σαμύχην.
 εἰ οὐκ τις ποιεῖ τὸν σόμαρον καὶ
 κόψῃ τὴν βοτάνην ταύτην μετ'
 25 ἀμυγδαλίνην ἐλαίην καλῶς, καὶ ποι-
 ῇσι ὡς μάλαγμα καὶ θύσῃσι ἐπὶ
 τὸν σόμαρον, θεραπευθήσεται. εἰ
 δὲ καὶ τὰ νεύρα τις ποιεῖ, τὸ χυ-
 λὸν ταύτης μετ' ῥοδίνην ἐλαίην μί-
 ξας χρῆται, θεραπευθήσεται.

Πτερί

æstate floret. Sunt qui in me-
 diterraneis vnicaulis nomine
 appellant, tenuem herbulam,
 simplici caule & minuto, flori-
 bus scatete tenuibus, flavo co-
 lore: hæc iucundiorē quàm
 præcedens efflat odorē. Vtra-
 que excalfacit, extenuat: fer-
 uiefactæ conuenienter in mu-
 liebres defessus adiiciuntur, ad
 detrahendos menses, partus, se-
 cundâsque: item ad præclusio-
 nes vuluæ, & eiusdem inflam-
 mationes: calculos cōminuit:
 remorata vrinam cient: men-
 ses pellunt pubi illitæ. Succus
 vuluæ inditus ex myrrha, eadē
 quæ infesso trahit. Coma tribus
 drachmis eorundem educen-
 dorum gratia bibitur.

Artemisia.

Cap. CXXVIII.

Habetur & Artemisia ge-
 nus aliud, quā minutis foliis cir-
 ca riuulos aggeresque. Item in
 agris frumentariis nascitur. flo-
 ribus & foliis odorē Sampsi-
 chi referentibus. si quis ex ea
 diligenter tusa cum oleo amy-
 gdalarum malagma stoma-
 cho imponat: vexationem
 partis eius sanabit. Ner-
 uorum dolores succo
 huius cum rosaceo
 inunctis curatur.

Ambrosia.

DIOSCORIDIS

Ambrosia. Cap. CXXIX.

Ambrosia pusillus frutex est, ramosus altitudine trium palmorum: foliis rutæ, circa imum caulem exiguis, cauliculi seminibus, perinde quasi racemulis grauidi, qui nunquam florem pariunt, odore vinoso, suaui: radice tenui, sesquipedali. Coronantur ea Cappadoces. Vis eius reprimere ac repellere, & illitu adstringere humores, qui in aliquam partem incumbunt.

Botrys. Cap. CXXX.

BOTRYS fruticosa herba est, lutea tota, & in multas alas sparsa: semen circa totos ramulos prouenit: folia cichorio similia: tota suaue odorem spirat: quare vestimentis interponitur: inuenitur in torrentium ripis, & conuallibus. Pota orthopnoeas mulcet. Hæc Cappadoces Ambrosiam vocant, alij artemisiam.

Geranium. Cap. CXXXI.

GERANION foliis anemones, diuifuris longioribus: radice subrotunda, cum estur dulci. Quæ drachmæ pondere in vino pota, vuluæ inflationes discutit. Geranium alterum, caulibus min-

tis

Πρὶ Ἀμβροσίᾳ. Κεφ. ραβ'.

Ἀμβροσία, οἱ δὲ βόβυς, οἱ δὲ βόβυς ἀρτεμισία, θαμνίσκος ὅτι περὶ θαμνος τὸ ὕψος, πολὺ κλάδος· φύλλα ἔχον ὥσπερ τῆς ἐμβολῆς τῇ χαλῇ μικρὰ ὥς πηγάην· τὰ δὲ χαλὰ ἀέρι πλεονάζοντα ματίων, ἐοικότων βοβυδοῖς μιν δὲ περὶ αὐτοῖσι, τῇ ὁσμῇ οἰνώδους, ἥ δὲ ἔστι ἢ ῥίζα λεπτὴ διπλάσιος. χαλὰ πλέκει δὲ ἐν χαλπαδίᾳ τοῖς σπλάγνοις. Διῶμιν ὃ ἔχει σαλπικὴν τὴν ἐπιπερεσύναν καὶ ἀποκρυστικὴν, καὶ τὴν πλεονάζουσαν εὐφροσύνην.

Πρὶ Βόβυος. Κεφ. ρλ.

Βόβυς πόα ὅτι ὅλη κινεῖται, θαμνίσκος, διακεχυμένη, πολλὰ δὲ ἔχει μαράλια. τὸ δὲ σπέρμα ἔχει τοῖς κλωνίοις ὥσπερ πυκνὰ φύλλα κινεῖται ἐμφερῆ, καὶ τὸ σύμπαν εὐώδες ἰκανῶς· διὸ καὶ ἰματίοις συντίθει. φύει δὲ μάστιγι ὥσπερ χαράδρας καὶ χαμαῖ ῥέει. Διῶμιν δὲ ἔχει σικκὸν οἶνον πηλοῦ μόνον ὁρδοποιοῦσι παρηγορεῖν, καὶ ταύτην ἀμβροσίαν χαλπαδίαν καλοῦσι, τινὲς δὲ ἀρτεμισίαν.

Πρὶ Γερανίᾳ. Κεφ. ρλβ'.

Γεράμιον, τὸ μὲν φύλλον ἔχει ὅμοιον ἀνεμώνῃ, ἐλαττωμένον, μακρότερον ῥίζαν δὲ ὑποστροφύλλον, γλυκεῖαν, ἐπισπαστικὴν, ἢ πρὸς πείσειν ἐν οἶνῳ ἄρχει < πηλοῦ, ὥστε ἔχει ἐμπνευματώδες λυγρὸν καὶ ἐνὶ ὄντι καὶ ἔστι ἐν γεράμιον, ἔχον χαλὰς λεπτὰς

λεπτά, χροάδη, δι' ἀπιδάμα· φύλ-
λα μαλαχῇ ἐμφορῇ, καὶ ἐπ' ἀκρων
τῇ μαχαλῶν ἐξοχὰς πινὰς ἀναγε-
νυκίαις ὡς γερασῶν κεφαλὰς σὺν
τοῖς ῥάμφεσιν, ἢ κυμῶν ὁδόντας.
5 ἡ ἡσῆς ὅ ἀντ' ἐν ἰατρικῇ ὁδεύει.

Πρὶ Γναφαλίῃ. Κεφ. ρλβ'.

Γναφαλίον, τοῦτε τοῖς φύλλοις
πινὲς ἀντὶ γραφάλας ἡσῆν) λευ-
κοῖς ἢσι καὶ μαλακοῖς. ποιεῖ δὲ
συνὸν ἄνθρωπον ἀντηρῶν πεπλῶμα τὰ
10 φύλλα παρὰ δυνστερεῖαν.

Πρὶ Τύφῃ. Κεφ. ρλγ'.

Τύφη, φύλλον ἀνίστι κυπρίδι
ὁμοιον· χαμυλὸν λεῖον, ὁμαλὸν,
ἐπ' ἀκρῶν παρὰ κείμην ἀνδρῶν πυ-
κτὸν καὶ ἐκπασπύμην, ὁ χαλκ-
15 σιν ἐνίοι ἀνδρῶν. ταύτης τὸ ἀν-
δρῶν ἀναλκῶδεν γέσσι παλαιῶν ὑ-
εῖρ πεπλυνμῶν, κατὰ χαμύματα
θερεστέον. φύεται δὲ ἐν ἔλεσι καὶ
ὑδροσάσι μοις τόποις.

Πρὶ Κιρκάσι. Κεφ. ρλδ'.

20 Κιρκάσι, οἱ δὲ διρκαῖαν κα-
λοῦσι· τὰ μὲν φύλλα ἔχει σπύ-
χω ὁμοία κυπρίδι, παρὰ φύλ-
λας δὲ πολλὰς. ἀντὶ μίλανα,
μικρὰ, πολλὰ· χαρπὸν δὲ κα-
ρῶν ἐν πονοῖσι καὶ πόντοις.

25 ῥίζας ἀπιδάμας γ' ἢ δ'.

λευκὰς, εὐώδεις, διεμαντικὰς,
μάστιχα δὲ ἐν πᾶσι περὶ ὧσιν
φύεται τόποις καὶ ἐν πόντοις ἐν-
κίοις. ταύτης ἡ ῥίζα ἐστὶν μακ-
ρά. θλαστέον καὶ βραστέον
ἢ μέλει

tis & pilosis sesquipedalibus: fo-
liis malua, in summis alis sur-
sum spectantia gruum capi-
tula insunt, cum suis rostris,
aut canini dentes. Nullius in
medicina usus.

Gnaphaliū. Cap. CXXXII.

GNAPHALI II foliis mol-
libus ac albis pro tomento v-
tuntur. Bibuntur efficaciter fo-
lia in vino austero, ad dysen-
teriam.

Typha. Cap. CXXXIII.

Typha folium ædit cyperidi
simile: caulē album, laue, æqua-
bilem: florē in cacumine am-
bientem, defum, qui in pappos
soluitur, quod paniculā aliqui
nominant. Huius herbae flos,
suillo adipe eloto exceptus am-
bustis medetur. Gignitur in pa-
lustribus & aquis stagnatibus.

Circæa. Cap. CXXXIII.

Circæa, quam & dircæam
aliqui vocant, foliis est hortē-
sis folani, agnatis crebris: flo-
re nigro, pusillo, copioso: se-
mine milij, nascente in quibus-
dam veluti corniculis: dodran-
tali radice, triplici fermē aut
quadruplici, candida, odora-
ta, excalfaciētē. Nascitur in a-
pricis, faxis, & vento perflatis.
Radiciis tussā pondo quatuor,
in sextariis tribus vini dulcis,
per

DIOSCORIDIS

per diem & noctem macerantur, potuque triduo vulvas expurgant. Semen in forbitio- nibus datum, lacte mammas nutricum explet.

OENANTHE. Cap. CXXXV.

OENANTHE folia habet pastinacæ: florem candi- dum: caulem crassum, palmi altitudine: semen atriplicis: radicem magnam, in multa ro- tunda capitula extuberantem: nascitur in petris. Caulis eius & folia, cum mulso vino po- ta secundas eiiciunt. Radix è vino, vrinæ stillici- dio conuenit.

Conyza. Cap. CXXXVI.

CONYZÆ duo gene- ra: quæ parua vocatur, odore præstantior est: maior verò fru- tice altior est & foliis latio- ribus, graui odore. Vtriusque folia oleæ similia, hirsuta, pin- guia. In maiore caulis binum cubitorum altitudine attolli- tur. in minore pedem æquat. Flos fragilis, lutei coloris, sub- amarus qui in pappum abit: radices superuacuae. Suffitu substratūque frutex totus ser- pentes fugat, culices abigit, & pulices necat. Folia conueni- ter illinuntur serpentium pla- gis, & tuberculis, ac vulnerib⁹.

Flores

ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν οἴῳ γλυ- κέως κοτύλαις εἰς καὶ ποθεῖται ἡ- μέρας γ'. ὕστερον ἀποκαθαίρει· ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατὰ στήν, ἐν ῥοφήμασι λαμβανόμενος.

Περὶ Οἰανθίδος. Κεφ. ρλϛ. 5

Οἰανθίς, οἱ δὲ λεύκανθον κα- λῶσιν· τὰ μὲν φύλλα ἔχει οἷσ' ὥσ' σα φυλίῳς· ἀνθὴ δὲ λευκὰ καὶ κυμῶν παχύν, σπινθαρῶδες· καρπὸν δὲ ὥσ' ὥσ' ἀβραμάειος· ῥίζαν μεγάλαν καὶ ἀπὸς ἐχρυσῷ σκληρύναν, σφοδρῶ- 10 λας φύεται ἐν πέτραις. τούτης ὁ καρπὸς καὶ ὁ κυμῶν καὶ τὰ φύλλα, ποτὶ (εἰ) σπέρμα δευτέρων ἐκβολῶν συν' οἴῳ μέλιτι, ἢ δὲ ῥίζα συν' οἴ- νῳ σπέρμα σφαγγείας ἀρμύζει.

Περὶ Κονύζης. Κεφ. ρλϛ. 15

Κονύζα, ἡ μὲν ἵς μικρὰ καλεῖται, ἐνὸς διετέρεσσιν, ἢ δὲ μείζων, ὥσ' ἔχουσα τὴν δαίμονα καὶ τοῖς φύλ- λοις, πλατυτέρας καὶ βαρυσσώδεις· ἀμφοτέρω δὲ προσοικησὶ τοῖς φύλλοις ἐλαία· ἐστὶ δὲ διὰ τὴν ταύ- 20 τα καὶ λιπαρὰ ὕλην ὅτι καλεῖται ἢ μὲν μείζων, δύο πύλων ἔχει, ἢ δὲ ἐλάττω πύλῳ· ἀνθὸς λευκὸν, μήκρον, ὥσ' ὅτι μικρόν, ἐκ παπάρ- μενόν· ῥίζα δὲ ἀχρεῖς· διὰ τὴν οὖν ὁ δαίμων ὥσ' ὡσ' ὡσ' ὡσ' συν' 25 τοῖς φύλλοις καὶ θυμωμένους, θηρία διώκειν, καὶ κύνων ἀπελαύνειν· κλείνει δὲ καὶ φύλλας καὶ ἀπλάσσε- ται δὲ τὰ φύλλα ὡφελίμως ἐπὶ ἐρ- πεσίν, καὶ πυλῶν, καὶ βαρ- μάτων.

ματων. & πνεύσιν αὐτῶν τὸ ἀν-
 δος & τὰ φύλλα πρὸς καταμυ-
 νίων ἀρωγῶν & ἐμβρύων ἐκτο-
 λιν, & σπαραγμῶν, & σφόδρα καὶ
 ἰκτερεν' μετ' ὅξος δὲ ὀπληκτι-
 5 καὺς πινόμενα ὠφελεῖ. & τὸ ἀφ' ἑ-
 ἡμέρας δὲ αὐτὸ ἐνκαθίσταται, τὰ
 ἐν μήτρᾳ διεσπένει. ὁ δὲ χυλὸς
 πρὸς τοὺς ἐκβασμῶς ποιεῖ ποιεῖ
 δὲ & πρὸς ῥίση συγχρισμῶν ἢ
 πῶς μετ' ἐλαίου. ἢ δὲ λεπτὴ & κε-
 10 φαλαχρίας καταπλασσομένη ἰα-
 ται. Γίνεται & τείτον εἶδος κο-
 νύζης ἔστι δὲ χαμηλὴ παχυτέρα
 & μαλακώτερα, τοῖς δὲ φύλλοις
 μέλινον τῆς λεπτῆς, ἐλάσσον δὲ τῆ
 μείζονος, ἢ λιπαρὰ βαρυσομείρεα
 15 ὅ πολλὰ & ἀνδρῶν & ἀσθενῶν
 κατότερα. φύε' δὲ ἐν ἐφύδρσι.

Περὶ Ημεροκαλλίδος.

Κεφ. ρλζ'.

Ημεροκαλλίς, φύλλα ἔχει
 καὶ χαμηλὸν ὅμοιον κρίνω, χλωρὰ
 20 δὲ ὡς ἄρ' ὑπάρχει. ἀνθὴ δὲ ἐν
 αὐτῷ κατὰ ἐκείνην ἀπόφισιν γί-
 νεται. τὴν ὅσιν τῶ κρίνω ἑοικό-
 τα ὅταν ὀξύνται χαίρειν. τὴν δὲ
 χροῖαν ἰσχυρὴν ὡχρὰν, ῥίζαν ὁ-
 μοίαν βολεῶν ἐνμεγέστεν, ἢ πρὸς
 25 λεῖαν ποδείσιν καὶ αὐτὴν μέλιτι ἐν
 ἐρίῳ πρὸς τοὺς πινόμενους ὅταν ὑ-
 δραγωγὸς καὶ αἰμαγωγός. τὰ
 δὲ φύλλα λεῖα καταπλασσομέ-
 να φλεγμονὰς μαστῶν τὰς ἐν το
 κατῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρὸς ὕμναι
 &

Flores & folia cū vino ad mē-
 ses partúsque eiiciendos bibū-
 tur: item contra vrinæ stillici-
 dia, arquatū morbum, & tor-
 mina: comitiales pota ex ace-
 to adiuuant. Decoctum in de-
 fessionib' medetur vuluæ ma-
 lis. Impositus succus abortum
 facit. Ex oleo efficaciter horro-
 ribus oblinitur. Capitis dolo-
 res tenuis illita sanat. Est & ter-
 tium conyzæ genus, caule cra-
 fiore, ac molliore: foliis me-
 dia inter maiorem ac mino-
 rem amplitudinis, minimè au-
 tem pinguib' multo grauior-
 is hæc est odoris & iniucun-
 dioris, sed inefficacior. Proue-
 nit locis non riguis.

Hemerocallis, siue lilium

sylvestre. Cap. CXXXVII.

HEMEROCALLIS fo-
 lium & caulem habet lilij, por-
 raceo colore: flores in caule
 per singulos exortus, terni aut
 quaterni erumpunt, lilij diuifu-
 ra, quoties dehiscere cœperūt.
 colore perquàm pallido: ra-
 dix magna est atque bulbosa:
 quæ pota, aut cum melle & la-
 na in pesto apposita, aquam
 educit & sanguinem. Folia tri-
 ta mammarum inflammatio-
 nes à partu contractas, oculo-
 rumque collectiones mitigat.
 Radi

DIOSCORIDIS

Radix & folia igni ambustis
vtilissimè illinuntur.

Leucoiū, siue viola alba.

Cap. CXXXVIII.

Leucoion vulgaris est noti-
tia, sed in floribus differentia
quædam: nanque aut cœrulei,
aut albi, aut purpurei, aut lutei
inueniuntur. Lutea verò præci-
pui in medicina vsus. Hui⁹ ari-
di flores feruēfacti in defessio-
nibus, valent contra vuluæ in-
flammationes, & mēstrua ex-
pellunt: sanāt oris vlcera, cum
melle: cum cerato, rimas sedis.
Semen duūm drachmarū pon-
dere ex vino potum, aut cum
melle inditum, menses, secun-
das & partus extrahit. Radi-
ces cum aceto illitæ, lienē re-
primunt, & podagricos iu-
uant.

Cratæogonum.

Cap. CXXXIX.

Cratæogonum, siue vt aliis
placet crateonō, foliis melam-
pyro simile est, multis calamis
ex vna radice emicatibus, mul-
torūq; geniculorū: semine mi-
lij: nascitur magna ex parte in
opacis & fruterosis, sūmopere
acre. Traditū est à quibusdam,
hoc si bibat ieiuno ore, ter die
post mēses purgatos, trib⁹ obo-
lis in cyatis aquæ duob⁹ mul-
lier,

ἡ καταπλάσσει δὲ ἢ ῥίζα καὶ
τὰ φύλλα ὁφελίμως ἐπὶ τῇ πυ-
ρικῶν.

Πρὶ λευκοῖα. Κεφ. ρλθ.
Λευκοῖον γινώσκον ὅτι, ἐστὶ τῇ
αὐτῆς διαφορὰ ἐν τῷ αἵθει. ἢ γὰρ
λευκόν ὅτιν ἢ μέλιτον ἢ κυανόω
ἢ πορφύρεον εὐείσκει. Ἐστὶ δὲ
αὐτῶν εὐχρηστον πρὸς τὰ ιατρει-
κῶν χρῆσιν τὸ μέλιτον, ὅτι αἰθὴν
ἐκείνη ἀποξενεῖται εἰς ἐκκαθίστα-
τα ποιεῖ πρὸς ταῖς ἀεὶ ὑστεραν-
φελίμωνας καὶ ἀγνοίας ἐμμελίων·
ἀναλκιδέντα τῷ κινεωτῇ ραγίσας
τὰς ἐν δακτύλῳ θεραπεύει· σὺν τῇ
μέλιτι ἀφθασ. ὃ τῷ καρπὸς αὐτῆς
σὺν οἶνῳ ποθεῖς δραχμῶν δυοῖν
πληθὺς, ἢ πρὸς τεθείς σὺν μέλιτι, καὶ
ἐμμελῶ καὶ δυνάτεα καὶ ἐμμελῶ
ἀγει. αἱ δὲ ῥίζαι καὶ ἀπλασθεῖσαι
σὺν ὕδατι, σέλλοισι σπληνῶν, καὶ
ποδαγρικοῖς ὠφελούσι.

Πρὶ Κραταεγόνου.

Κεφ. ρλθ.

20

Κραταεγόνον, οἱ τῷ κραταεγόνο,·
φύλλα ἔχει ὅμοια τοῖς τῷ μελαμ-
πύρῳ, πλείους δὲ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης
φύσιν ὁ βλαστὸς ἵσται τὸ δένδρον· καρπὸν
δὲ ὅμοιον κέχρω. φύσιν ἐν συσκέ-
οις καὶ φρυγανόδεσιν ὡς ὅτι πο-
λὺ τόποις, ἰσχυρῶς δὲ δριμύ.

Ἰσχυρεῖται δὲ ὑπὸ πηλὸν ἢ πύσιν
τοῦ καρποῦ γινώσκον ἀρρηνότικον
ποιεῖν, ἐάν τις μετὰ τῷ κέδαρ-
σιν τῇ καταμύλων πρὸς τὸ πλη-
στάσαι

σταυρῶν πῆν ἡγῆς τοῖς τ' ἡμέρας,
ἐλκὴν περὶ ὅλην μὲν ὁδὸν τοῦ κυ-
βίου ὅτι ἡμέρας μ. ὁ παῖς τῶς
δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ πνέτω τὰς ἴσας ἡ-
μέρας καὶ περὶ σταυρῶν.

5 Πρὶ Φύλλον. Κεφ. ρμ'.
Φύλλον, οἱ δὲ ἐλαίου φύλλον, οἱ δὲ βρυονίαν καλοῦσι. φύεται ἐν πέτραις, τὸ μὲν θηλυρόν λε-
γόμενον, ὡς περὶ βρύον. ἔχον
χλωρῆς τερεῖν ἐλαίας τὸ φύλλον.

10 καυλὸν λεπτόν, βραχὺ· ῥίζαν
λεπτήν· αἶδος λευκὴν· καρπὸν
μείζονα ὡς τὸ μύκωνος. τὸ δὲ
ἀρρηνογόνον, τὰ μὲν ἄλλα ὅμοιον
τῷ περὶ ἐρεμνίδω· καρπὸν δὲ δια-
φέρει· ἔχει γὰρ ὅμοιον αἶδος ἐξω-

15 θηκίαν ἐλαίας βοβυάδεα. λέγε-
ται δὲ τὸ ἀρρηνογόνον περὶ τὸν ἀρ-
ρηνοτοκῆν, τὸ δὲ θηλυρόν θηλυ-
τοκῆν. ἰστέρεῖ αἶδος τούτων Κρα-
τεύας, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὰ τοιαῦτα
μέχρι τῆς αἶδος αὐτῶν ἰσοείας

20 περὶ αὐτῶν.
Πρὶ Ορχέως. Κεφ. ρμδ'.
Ορχίς, οἱ δὲ κυνὸς ὄρχιν κα-
λοῦσι, φύλλα ἔχει κατὰ τῆς ἐ-
σθωμῆς αἶδος τὴν καυλὸν καὶ τὸν
πυθμῆν, ἐλαίαν μαλακὴν ὅμοιαν,
25 τεινότερα δὲ καὶ λεῖα μακρότε-
ρα καυλὸν ἀνιστάμεν τὸ μήκος,
ἐφ' ᾧ αἶδος πορφυροῦς ἡ ῥίζαν βολ-
βοειδῆ, ὁππῆκεν, διὰ πλεῖν, σενλὺ
ὡς ἐλαίας πλεῖον μὲν αἶδος, πλεῖον δὲ
κατωτέρω, καὶ πλεῖον μὲν, ἀπὸ τῆς
τέρας

lier, cute conceptum quadra-
ginta diebus, & vir modo cō-
simili totidem dieb⁹ ante coi-
tum hauriat, virilis sexus par-
tum futurum.

Phyllum. Cap. CXL.

Phyllum, quod & clæo-
phyllon vocatur, duum gene-
rum est, quod autem thelygo-
num appellant, in saxosis mu-
sci modo gignitur, folio oleæ,
sed magis herbaceo: caule te-
nui, breui: radice exili: florem
albū profert: semen papaveris
maiusculū. Sed arrhenogonū
cætera huic simile, solo fructu
distat: habet enim racemosum
quiddā deflorentibus oleis nō
dissimile. Arrhenogonō potu,
masculi sexus facere partus, vt
thelygonō fœminæ, proditur:
Horū Crateuas author est: sed
huiusmodi historiatus, mihi
produxisse visum est.

Testiculus. Cap. CXLI.

Testiculus, quem Græci cy-
nosorchin vocant, foliis cir-
ca imam caulis partem in ter-
ra stratis, oleæ molli simili-
bus, longioribus, angustiorib⁹,
læuib⁹: caule dodrantali: flo-
ribus purpureis: radice bulbo-
sa, oblonga, oliuæ modo an-
gusta, duplici ordine: superio-
re, quæ plenior est: inferiore,

A quæ

DIOSCORIDIS

quæ mollior ac rugosior. Eduntur radices coctæ, vt bulbi: ex quibus si maiorem edant viri, mares generari dicuntur: si minorem fœminæ, alterum sexum. Addunt, in Thessalia mollem mulieres in lacte caprino bibere, ad stimulos coitus: aridam verò, ad inhibendos: & alterû alterius potu resolui.

Nascitur in petro-
fis & fabuletis.

Testiculus alter.
Cap. CXLII

Testiculus alio nomine se-
rapias, Andrea auctore voca-
tur, quoniam radix ad multa
utilis fit, foliis est porri, latio-
ribus, oblongis, pinguibus, ex
alarum finu inflexis: caule pal-
meo: floribus penè purpureis:
radice testiculis simili: quæ il-
lita tumores disecutit, vlcera
purgat, & serpere eadem non
patitur. Abolet fistulas, & illi-
tu inflammationes lenit. Ari-
de radices nomas inhihent: fa-
nântq; putredines, & oris vl-
cera cacoëthe: alium si-
stunt è vino potæ. De
hac, eadem quæ de
testiculo canis
produntur.

Satyrium.

ϥ δὲ μαλακῶν· καὶ ῥυσθῶν· ἐν ἑστῶ
 τῷ ἡρίξῃ ὡς βολεῖς ἐκινῶντα· καὶ
 ἀπὸ παντὸς δὲ ἱερῶν· ϥ δὲ με
 λῶν ἡρίξῃ· ἀπὸ ἀνδρῶν ἐκισμῶ
 νων· ἀφ' ἑνὸς ἄνδρος εἰσὶν· ϥ ἡλῶ
 τος· ἀπὸ γυναικῶν, διακινῶν. ϥ
 ἀφ' ἑσθῶν· τῷ καὶ ἐν ἐκείνῃ
 γυναικί, τὸν δὲ ὁπαλὸν καὶ ἀ
 γρίον ἡλῶτος πεπλῆγὸς παρει
 στω· τὰ ἀφ' ὧν· τὸν δὲ ἐκείν
 ῶτος ὁπλῶσιν καὶ ἡλῶσιν τὸ ἀφ' ὧ
 ὁπλῶν, ἀνακλινῶν τε ϥ ἑστῶν
 ὡσθῶ· τὸ ἐκὼν παρὰ μὲν· οὐδὲν δὲ
 ἐκ λῶσθῆς· ἀπὸ μὲν ὡσθῶ τὰ περ

Περὶ Ορχέως ἐτέρου.

Κεφ. εμβ'.

Ορχος ἔτερος, ὃν σεραπίδα
 ἔτερι καλῶσιν, ὡς καὶ ἀνδρείας 15
 διὰ τὸ πελυχῆσεν ὃ ρίξεν. φυλ-
 λα ἔχει νοκοτα πρὸς τῷ ὀπιμί-
 κη, παλῦτέρα δὲ καὶ λιπαρὰ, ἐ-
 πιεμπῶν ὃ μαρσάλευς καμ-
 ρία ἀπιδαιμάει ἀνδρὶ ὃ καποπρ-
 ούει· ρίξαι δὲ ὑπὸ πιν ὀρχιδόις 20
 ὁμοία Η πὶς δυνάμει ἔχει καὶ α-
 παλοπόδην, οἰδημῶτων σκεδασ-
 κιν, καὶ ἐλκῶν ἀνακαθαρτικὴν, καὶ
 ἔρπυτος ἐρεκτικὴν, ἀνασκυλῶν ὃ
 καὶ σπείρης, καὶ τὰ φλεγμῶνόντα
 παρηγορεῖ καὶ τὰ λασυρόν, ἐξ- 25
 ἔει ὃ νομάς ἰσχυρὴν τὰ ἐν σπτε
 δορὶ καὶ σὺ ματι χακοῖν (ἴα) ἰσπ-
 σι δὲ ἵα κοιλίαν συν ὅρα πειθεῖ-
 σαι. ἰσέρητον δὲ καὶ πρὸ ταύτης,
 ἵσιν καὶ πρὸ τῆς κινῶς ὀρχεως.

ΠΣδ

Πρὶ Σατυρείᾳ. Κεφ. ρμγ'.

Σατύρειον, οἱ δὲ τείφυλλον κα-
λούσιν, ἑσπερὶν ὡς ἐπὶ πλὴν γλῶ-
φύλλᾳ τεία φέρει κεκλασμένα, κα-
πύτω ἢ κρίνον ὁμοία ἐλάττωσα
5 μὴ τοι καὶ ἐν βυθῷ καυλὸν δὲ ψι-
λόν, μακρόν, ὡς πηχεὺς, ἄνθος
*κρίτου δὲς, λευκὸν ῥίζαν βολβοει-
δῆ ὅσον μύλον, πυρρὰν, τὰ δὲ ἐν-
τὸς λευκὴν ὡς σφῆ ὀδόν· γενομένην
γλυκύαν καὶ εὐσμον· ταύτην
10 δεῖ πίνειν ἐν οἴνῳ μέλανι ἀντηρῶ-
πῶς ὀπισθότονον. καὶ εἰ βέλαι
γυναικὶ σπυροιστάσαι, χεῖρται, φα-
σὶ γὰρ ἂν πλὴν καὶ ὀσμὴν κινεῖν πλὴν
ἐπὶ σπυροιστά.

Περὶ Σατυρείου ἐρυθρο-

15 νία. Κεφ. ρμδ'.

Σατύρειον τὸν ἐρυθρόγονον, οἱ δὲ
σατύρειον ἐρυθροαἰκόν, ἔχει σπέρμα
λίνο σπέρμα ἑμφερές, μέζον ὅ καὶ
ῥωμαλέον, καὶ σίλικον, καὶ λείον ὅσῳ
ἰσορεῖται καὶ αὐτὸ σπυροιστάς ἐχει-
20 ρειν ὡς σφῆ καὶ ὁ σκίγκος. ἔστι δὲ ὁ
ρίζης αὐτοῦ, ὁ μὲν φλοιὸς ὑπὸ χυ-
καὶ πυρρὸς· τὸ δὲ ἐνδοθεν λευ-
κόν, γενομένην εὐσμον, καὶ γλυ-
κύ. φύεται ἐν ἐυκαίσις καὶ ὀρει-
νοῖς τόποις. ἰσορεῖται δὲ ὅτι καὶ εἰς
πλὴν χεῖρα λαφιδεῖται ἢ ῥίζα ἔρε-
25 σίζει πᾶσι ἀφ' ἑσπερὶν αὐτῶν οἴνῳ
δὲ ποθεῖται μάλλον.

Πρὶ Ὁρμίνῃς ἡμέρῃ. Κεφ. ρμε'.

OPMINON ἡμερὸν ποτα-
στὴν ἑμφερὴς καρπὸν τοῖς φύλλοις,
καυλὸς

Satyrium. Cap. CXLIII.

Satyrium aliqui trifoliū vo-
, quoniā tria fert folia, ad
terram infra cta, rumici aut li-
lio similia, minora tamē, ac ru-
bra: caulem cubitalē, nudū: flo-
rem lilij effigie, candidum: radi-
cem bulbosam, māli magnitu-
dine, fuluā, intus vt ouum, can-
didam, gustanti dulcem, & ori
non ingrata: quam in vino ni-
gro austero bibere conuenit,
contra opisthoronum. Vtendū
ea dum concumbendi incescit
cupiditas, siquidē ea pronio-
res ad venerem fieri affirmāt.

Satyrium erythronium.

Cap. CXLIII.

Est & alterum satyrium e-
rythronium siue erythraicon,
id est rubrum, semine lini, ma-
iore, duro, laui, splendente:
quod fertur, non secus atque
scincus, libidinē excitare. Cor-
tice radice gracili, rufo: intus
autem album includitur, sa-
pore dulci, non ingrato ori:
in montosis & apricis enasci-
tur. Venerem, vt produnt, si o-
mnino manu teneatur radix,
stimulat, eoque magis, si bibe-
tur in vino.

Horminū. Cap. CXLV.

HORMINVM HER-
ba est, foliis marrubio similis:

A ij caule

DIOSCORIDIS

caule semicubitali, quadran-
gulo, circa quem eminentiæ
siliquis fimiles prodeunt,
ad radicem spectant, in qui-
bus diuersum semen recludi-
tur: siquidem in syluestri ro-
tundum, fuscumque inuenitur:
in altero, nigrum & oblongū,
cuius est vsus. Ad venerem sti-
mulandā, cum vino bibi volūt.
Purgat cum melle argemas al-
buginesq̃, & illitū ex aqua tu-
mores discutit. Eo etiā extra-
hitur aculei ex corpore. Idem
effectus est illitæ herbæ. Sylue-
stre magis viribus pollet: qua-
re vnguentis, præsertim gleu-
cino, permiscetur.

Securidaca. Cap. CXLVI.

Hedysaron, quod vngueta-
rij pelecium, id est securidacā
vocant, frutex est, foliis ciceris:
semen rufū in siliquis fert: cor-
niculorū modo aduncis, quod
ancipitem securim æmulatur,
vnde nomen accepit amarum
gustu. Stomacho vile in potu.
Additur in antidota. Cū melle
ante coitus subditum, concipi-
endi spem adimit. Nascitur in
segetibus & hordeis.

Onosma. Cap. CXLVII.

Onosma, oblonga folia ha-
bet: ad similitudinem anchusæ,
longitudine

καυλὸς δὲ τετραγωνὸς ἡμισπ-
χυαῖος, περὶ ὃν ἕξονται ὁμοίαι κω-
βοῖς ὡς ἐπὶ τῷ ῥίζαν γενευκῆαι,
ἐν αἷς σπέρμα διάφορον. ἐπὶ μὲν
τῷ τῷ ἀγρίῳ τρογγύλον κόβει·
φαιόν· ἐπὶ δὲ τῷ ἐτέρῳ ἐπίμυ-
κας καὶ μέλαν, ὅσῳ ἢ ῥηῖσις. δο-
κεῖ δὲ καὶ τὸ σπύδιον πινόμε-
νον, συνοισίαν παρέρματι. ἀποκα-
ταίρει δὲ σπύδιον μέλιτι ἀργεμα,
λευκάματα, καταπκαδὲν δὲ
μὲν ὕδατος καὶ οἰσθήματα διαφο-
ρεῖ, καὶ σκόλοπας ἐπισπᾶται. καὶ ἡ
πόα δὲ καταπαδάσει ταῦτα αὐτὰ
ποιεῖ. τὸ δὲ ἀγρίον ἰσχυρτέρων
ἔχει τῷ δυνάμει· ὅθεν μῖζον·
καὶ συγχρίμασι, μάλιστα δὲ τῷ
γλευκίῳ.

Περὶ Ἡδυσάρων. Κεφ. ρμς.
Ἡδυσάρων τὸ ὑπὸ τῶν μυρ-
τῶν καλέμενον πελεκίνος, στα-
μνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχον ἐρεβίνθου
ὁμοία, λοβὸς δὲ καρπὸς τοῖς ἐοικό-
τας· ἐν οἷς τὸ σπέρμα περὶ ὃν, δ-
μοιον πελέκι ἐμφιστόμενον, ὅθεν καὶ
ὀνόμασται· πικρὸν γευστόμενον. ὑ-
πόμαχον ποδὲν μίγνυται δὲ καὶ
ἀντιδοτοῖς. σπύδιον μέλιτι δὲ παρ-
εσθὲν πρὸς τῆς μίξεως, ἀτόμιον
εἶναι δοκεῖ. φέρεται δὲ ἐν κριθαῖς
καὶ πυρεῖς.

Περὶ Ὀνόματος. Κεφ. ρμζ.
Ὀνόμα, οἱ δὲ ἰσμάδα, οἱ δὲ
φλονίπιν, οἱ δὲ ὄνονιν καλεῖται, τὰ μὲν
φύλλα ἔχει ὁμοία τοῖς τῷ ἀγχύ-
σις,

σης, φερύκη, μαλακὰ ὡς τετρα-
δάκτυλα τὸ μῆκος, τὸ δὲ πλάτος
δακτύλου, ἐπὶ γῆς κατεσπρωγμένα,
ἐμφερέσονται τοῖς δὲ ἀρχαῖς, ἐστὶ
δὲ ἀκανθολος, ἀκαρπτος, ἀμόνητος
5 ῥίζιον δὲ ὕπαστην ἀπὸ μηκείας, ἀδεν-
νίς, λεπτόν, ἐνερευθές ἰσχυρὸν φύει
δὲ ἐν τραχεῖσι τέπεισι. Τούτην τὰ
φύλλα ἐν οἴνῳ ποθέντα, ἐμβρυα
ἀγχεί φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἐγκυμὸς ὕ-
ψιστος τὴν πύαν ἐν πτωσέει.

10 Πρὶ Νυμφαίας. Κεφ. ρμῆ.

Νυμφαία φύεται ἐν ἔλεσι καὶ
ὑδασι γαστροῖς, φύλλα δὲ ἔχει
ὅμοια κίβωείῳ σπικρότερον καὶ
ἐμπικρότερον. ποσὶς ὑψέροντα
15 ἢ ὑδατος, τὰ δὲ καὶ ἐν ὕδατι τῷ
ἄνθος δὲ λευκόν, ὅμοιον κρίνῳ, ἐ-
χρον κροκώδες τὸ μέσον, ὅταν δὲ ἀ-
πωθήσῃ, σπογγύλον, μίλῳ παρα-
πλήσιον ἢ ἀεφερέει γίνεσθαι, ἢ καὶ
καπὸς κεφαλῆς, μέλαν ἐν ᾧ καρ-
20 πὸς μέλας, πλάτος. πυκνός, γυ-
ρωδῶς γλίσχρος, ὁ δὲ χαυλὸς λεῖ-
ος, οὐ παχύς, μέλας, ὅμοιος τῷ
πρὸ κίβωείου ῥίζα μέλαινα, τρα-
χεῖα, ῥοπαλοειδής, ἢ πρὸς τέμνει
φθινοπόρου. Σκεφθεὶς οὖν οἶνον

25 ποτίσας, κοιλιακούς ἀφελεῖ, δύ-
σεντῆκινός, καὶ σπλῆνα τήκεται, καὶ
πλάσσει δὲ πρὸς σπλάχνῳ καὶ κύ-
σεως ἀλγυμάτα ἢ ῥίζα, καὶ ἀλφός
σπλήνι οὖν ὑδατι. ἀλωπικίας
τὴν οὖν πύαν ἐπιπείσας ἰσχυ-
πίνεται.

longitudine quatuor digito-
rum, & vnus latitudine, mol-
lia, in terra iacentia, sine caule,
sine semine, sine flore: radice
ninitur longa, tenui, infirma,
rubescence: gignitur in aspe-
ris. Folia in vino pota par-
tus extrahunt. Prægnans
si eam supergredia-
tur, abortum fa-
cere dicitur.

Nymphæa. Cap. CXLVIII.

Nymphæa nascitur in pa-
ludibus & stagnantibus aquis,
foliis fabæ Egyptiæ, mino-
ribus, & longioribus, aliis in
summa aqua, aliis demersis
pluribus ex radice eadem pro-
deuntibus: flore lilio simili,
albo, & in medio crocos ha-
bente: cum defloruerit, ut ro-
tundum, malum, aut papau-
ris caput, extuberat: nigro se-
mine, denso & lato, lenti gu-
stus: caulis est læuis, niger, mi-
nimè crassus, Egyptiæ fabæ
cognatus: radix nigra, scabra,
clauæ similis, quæ autumno
secatur. Sicca cum vino po-
ta coeliacis, dysentericisque au-
xiliatur, & lienem absumit. Ra-
dix stomachi ac vesicæ dolo-
ribus illinitur, vitiligines ex
aqua emendat: imposita cum
pice, alopeciiis medetur. Ea-
A iij dem

DIOSCORIDIS

dem contra veneris infomnia
bibitur, siquidem ea prorsus
adimit, pota assidue aliquot
diebus, genitaléque infirmat.
Idem semen potum efficit.
Nymphæ nomen sibi vendi-
casse videtur, quoniam aquo-
sa amet. Plurima inuenitur in
Elide, in Anygro amne, & in
Bœotia Aliarto.

Nymphæ altera.

Cap. CXLIX.

Est & altera nymphæa, cu-
ius flos blephara dicitur, fo-
liis antè dictæ, radice alba,
scabra, flore luteo, nitente,
rosæ simili. Huius semen & ra-
dix, contra fœminarû proflu-
uia efficaciter ex vino nigro
bibuntur. Nascitur in Thessa-
lia, amne Peneo.

Androsaces.

Cap. CL.

ANDROSACES her-
ba est amara, tenues spargens
iuncos, sine foliis, folliculos
in capitulis habens: in quibus
femen continetur: gignitur in
Syriæ maritimis. Ea drachmis
duabus in vino pota, copio-
sam hydropicis vrinam ci-
et. Idem effectus est se-
mini pota, & herbæ
decocto: podagris
utiliter illinitur.

Asplenium.

γίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ἐν-
εργουμένους, παραιτεῖται γὰρ τέττας,
ἀπνίαν τε ἐργάζεται αἰδοίου
πρὸς ὁλίγας ἡμέρας, ἃ τις ἐν-
δελεχῶς πίνει. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ
καὶ τὸ σπέρμα περὶ ἐν. δοκεῖ δὲ οἷ-
νόμασθαι νυμφαίαν, διὰ τὸ ἐνυ-
δρον φιλεῖν τέτον. εὐρίσκεται δὲ
πολλὰ ἐν ἡλιδι ἐπὶ τῷ ἀνύρῳ πο-
ταμῷ, καὶ τῷ βοιωτίας ἐν ἀλιάρτῳ.

Περὶ Νυμφαίας ἄλλης.

Κεφ. ρμβ'.

10

Γίνεται καὶ ἄλλη νυμφαία, ἣς
τὸ ἄνθος βλέφαρα λέγεται, φύλ-
λα ἔχουσα ὅμοια τῇ περὶ ἐρημιά-
νῃ, ῥίζαν μὲν τοι λευκὴν καὶ τε-
ρεῖαν ἔχει, ἄθος μάλινον, σιλβον,
ὅμοιον ῥόδῳ. ποιεῖ δὲ ἡ ῥίζα καὶ ἡ
τὸ σπέρμα πρὸς τοῦ γυναικεί-
ου ἐν οἴνῳ μέλανι πινόμενον. φύε-
ται ἐν τοῖς περὶ Θεσσαλίαν τό-
ποις καὶ τῷ πινενδὸν ποταμῷ.

Περὶ Ἀνδρσακίως. Κεφ. ρν'.

Ἀνδρσακίως γίνεται μὲν ἐν συ-
εῖᾳ ἐν παραθαλασσίῳ τόποις,
πῶς δὲ ἐστὶ λεπτή, λεπτοκαμφός,
πικρὰ, ἀφυλλός, θυλάκιον ἐπὶ τῷ
κεφαλῇ ἔχουσα σπερματικὸν σπέρ-
ματος. Δυνάμει δὲ ἔχει ποιεῖ-
σαι σὺν οἴνῳ < β. πολλὴν δόσιν, οὐρα 25
πολλὰ ἐπὶ ὑδρωπικῶν ἀγειν, καὶ
τὸ ἀφ' ἡμέρας τῆς πέντε καὶ ὁ καρ-
πὸς πινόμενος, τὸ αὐτὸ ποιεῖν κα-
ταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ πεδου-
γικῶν ἀφελίμῳ.

Πεελ'